

1. december

Dybt inde i skoven, der hvor træerne er højest og buskene står tættest, og hvor brombær rankerne snor sig hen ad jorden, og rundt om benene på en, hvis man prøver at komme igennem, der bor nisserne. Inde bag noget højt krat er der en lille lysning med tæt græs, som om sommeren er fuldt af blomster. Der er også nogle store sten som giver læ når det blæser, og der er endda en ganske lille sø, så lille at du måske ville kalde den et vandhul. Men for nisserne er det en stor sø, og de fleste har aldrig været ovre på den anden side af den.

Her bor nisserne altså. Måske vil du gerne vide noget mere om dem.

Nisserne er ikke ret store. De siger selv, at en nisse er voksen når den er fire æbler høj. Men nu skal man lige tænke på, at de æbler som nisserne kender til er de små hårde og sure vilde æbler, som gror ude i skoven og som ikke er større end blommer, så en velvoksen nisse er ikke meget større end en hånd.

Nisserne bor selvfølgelig ikke i huse, som vi mennesker gør. De bor i en slags huler eller hytter som de har bygget mellem trærødderne eller op ad store sten. Der bor de rigtig hyggeligt og bekvemt, med et ildsted som varmer hulen op og hvor de kan lave mad – brænde har de jo nok af lige uden for døren – og borde og stole og rigtige senge som de nisser, der er særligt gode til den slags, har tømret sammen.

Nisserne lever først og fremmest af alt det, de kan finde ude i skoven. Om sommeren finder de bær og frugter, om efteråret nødder, bog og agern. En del af det de finder, gemmer de i deres forrådsrum, som de har gravet ned i jorden. På den måde har de også mad til vinteren, når der er sne og frost, og det ikke er let at finde noget at spise.

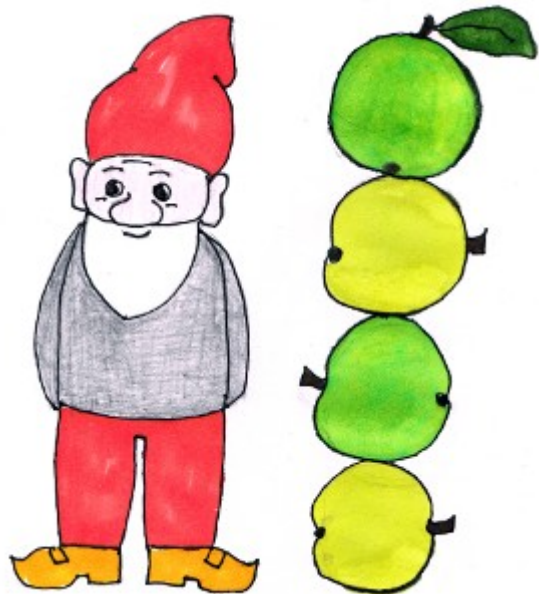
Men nu er nisser jo nisser, og nisser kan godt lide grød. Men for at få grød skal man have gryn eller mel, og for at få gryn og mel, skal man have korn. Men det har nisserne også fundet udvej for. Om efteråret når kornet er høstet på markerne uden for skoven, kommer musene og spiser af alle de korn som er faldet af stråene, og som stadig ligger på marken. Det opdagede nisserne – det var vist en mus, der tilfældigt kom forbi en dag, der fortalte det-Og så lavede nisserne straks en aftale med nogle af musene om, at de samler noget af kornet sammen og bringer det hjem til nisserne.

Så hvert efterår kommer en lang række mus hver med en lille bunke korn, som de lægger i en pæn dyngge foran nissehulen og som nisserne så kan lave mel og gryn og grød og brød af. Nu er mus jo ikke så dumme at de bare afleverer deres korn uden at få noget igen, så hvert efterår strikker nisserne ørevarmere til musene, så de kan komme gennem vinteren uden at få frost i ørerne, og det er musene meget tilfredse med.

Men nisserne skal jo også have tøj på kroppen og –, ikke mindst- huer på hovedet og selv om de ikke er så store, skal der en del uld til. Men nisser er snedige, så det har de også fundet en løsning på. Ude på en mark lige uden for skoven, går der får og græsser, næsten hele året. Og fårene taber en masse totter uld, når de går forbi buskene eller langs med hegnet. Nogle af de fugle, der bor i skoven samler ulden sammen og bruger den til at gøre deres reder lune og tætte med. Men nisserne – som jo altså er gode til at handle-, har fået den aftale i stand, at fuglene giver dem noget af ulden til gengæld for nogle af de bær, som nisserne samler sammen. Sommetider graver de også en orm op til fuglene, men de vil nu helst holde sig til bærrerne. Fuglene er godt tilfredse og nisserne har uld til at strikke og væve tøj af.

Det vigtigste tøj, nisserne har er deres huer.

Nisser har tre huer en grøn en grå og en rød. Den grønne huer bruger de om foråret og sommeren. De synes at den passer godt til græsset og de grønne blade. For nisserne er det en festdag, når de tager deres grønne huer på om foråret, for nisser kan – lige som alle andre,- godt lide sommeren.

Den grå hue bruger de om efteråret og vinteren. Den er lidt mere kedelig, men også lidt hyggelig, for det er om efteråret at man begynder at samles om ildstedet om aftenen og fortæller hinanden historier og synge alle de gode gamle nissesange. En lille nisse rejste er faktisk en af nissernes yndlingsange, som de tit synger i de lange vinteraftner (selv om der ikke er nogen af dem der ved hvad en stormogul eller en kæmpekål er.)

Men den røde hue er selvfølgelig den mest festlige. Den tager nisserne på 1. december og de har den på lige til julen er forbi. Alle nisserne elsker deres røde hue, for de ved, at når det er tid til at tage den på, så nærmer julen sig. Og nisserne elsker jul lige så meget som mennesker gør. Så tager de en grangren ind i hulen, og pynter den med fine røde bær, og de spiser god mad – som regel grød, som jo er deres livret, og de giver hinanden gaver. Børnene får som regel strikkede sokker eller træsko – og det bliver de meget glade for. Allerbedst er det selvfølgelig, hvis man får en fin ny rød nissehue – men det får man kun, hvis man ikke kan passe den gamle mere, så det sker ikke hvert år. Og så synger og danser nisserne til de er så trætte at de falder om på gulvet og snorker lige til næste morgen.

Nu ved du noget om nisserne og deres liv ude i skoven. I morgen fortæller jeg mere om nissefamilien.

2. december

De nisser jeg vil fortælle om er en stor familie, far, mor og 7 børn. Nissefar hedder faktisk Nis og nissemor hedder Tove. Nu er det ved nisser, at de er ufattelig dårlige til at finde på navne, så da de fik den første lille nissepige kaldte de hende for lille Tove og da de året efter fik en lille dreng kaldte de ham for lille Nis. Men så kunne de simpelthen ikke finde på flere navne, så da de fik flere børn, kom de til at hedde Tre, Fire, Fem, Seks og Syv.

I dag, den anden december glæder børnene sig lige fra de vågner om morgenen for de skal hen og besøge deres Bedstefar og Bedstemor, som bor i en anden del af skoven. De kan næsten ikke vente til de har spist morgenmad og gjort sig klar. Børnene kan godt lide at besøge de to gamle nisser, for Bedstemor har altid noget godt i køkkenskuffen, kager eller boller, og Bedstefar er den bedste i verden, til at fortælle historier.

Men der er langt at gå, hen til bedstefar og bedstemor. Syv er så lille at hun skal bæres, og seks har også lidt for korte ben til sådan en lang tur. Og det blæser og er begyndt at sne uden for. "Far Nis" siger mor Tove, "vejret er så dårligt og fem hostede i nat, jeg synes at det er for langt at gå". "Skidt" siger far Nis - "vi tager en hare". Nu forstår du måske ikke helt hvad det betyder "at tage en hare" men det er ligesom vi siger "at tage en bus" eller "tage en taxa".

Harer er jo vældig gode til at løbe og springe og de kan løbe meget hurtigere end et par små nisseben. Så nisserne har den aftale med harerne, at de kan få en tur på ryggen af dem, hvis de skal et sted hen og synes at det er for langt at gå. Det er selvfølgelig ikke gratis. Haren skal have en gulerod for turen, så Mor Tove må i forrådsrummet og finde to gulerødder, for de er så mange at de ikke kan være på en hare, der må to til.

Far fløjter efter harerne som straks kommer

springende, og alle nisserne sætter sig op på deres ryg

og borer sig godt ned i deres varme pels. Og så går det over stok og sten. Harerne springer af sted så hurtigt at det suser for alle nisseørerne og de må knibe øjnene sammen for ikke at få sne i dem. Og inden de ved af det, er de uden for bedstefars hytte. De kravler ned af harerne og siger pænt tak for turen. Harerne får deres gulerødder og lover at komme tilbage og hente dem næste morgen.

Det er meget hyggeligt at besøge Bedstefar og Bedstemor. Bedstemor serverer urtete og saftvand med kager og nødder til og bagefter sidder hun med Syv på skødet og synger for hende, og bedstefar går med uden for i sneen og hjælper Fire og Fem og Seks med at bygge en sennesse.

Da det bliver mørkt sætter de sig alle sammen ved ildstedet og Fire spørger så pænt hun kan om ikke bedstefar vil fortælle en rigtig julehistorie. Bedstefar tænker sig lidt om, og så siger han at det kan han da godt. "Hvad skal det være for en slags historie?" "En om mennesker" siger Fem, for det er den slags historier, han bedst kan lide - "Jah" siger alle børnene "fortæl en historie om mennesker."

Og så fortæller Bedstefar.

"Her i december begynder menneskerne at dukke op alle vegne. Mennesker ligne nisser en hel del, men de er meget større. Man kan kende mennesker på at de er glade og smiler og ler og har lys i øjnene

De kommer i flokke her ud i skoven og samler mos og grankogler som de skal bruge til at pynte deres hytter med. Og nogen af dem kommer endda og henter hele store træer, som de tager med sig hjem og pynter til jul. Og de synger sange og giver gaver ligesom vi gør. Men selv om de ligner nisser har de nogen underlige skikke og vaner."

Bedstefar ved en masse om menneskerne og han fortæller om deres store huse, og om at de holder dyr, hunde og katte, som de snakker med, ligesom vi snakker med musene og fuglene. Han kan også nogle uhyggelige historier om nogle mennesker, der kom og fældede et træ, så det væltede lige ned i en nissehule og lavede hul i taget - uden at menneskerne lagde det mindste mærke til det. Men det er vist længe siden at det skete. "Bedstefar" siger Fire lidt beklemmt, "er menneskerne farlige?" "Nej" siger Bedstefar men de er jo meget store, og de ser og hører ikke så godt, så man må passe på ikke at komme i vejen for dem. Bedstefar siger lille Tove, som egentlig er ved at være lidt for stor til menneskehistorier, "tror du virkelig på at der findes mennesker"? "Jah" siger Bedstefar og kigger lidt

hen på Mor Tove, "det er der da mange der gør – og nogen siger at de har set dem, men helt sikker kan man jo ikke være".

"Jeg er lidt bange for dem" siger Fem, tænk hvis de kommer her og vælter et træ ned over os. Jeg tør ikke sove alene i nat – må jeg ligge din seng mor?

Nej nu kan det være nok siger mor Tove. Bedstefar, du må ikke bilde børnene sådan noget ind. Det kan være meget hyggeligt med menneskehistorier især her ved juletid, men du skræmmer jo smånisserne. Og alle fornuftige nisser ved jo at der ikke findes mennesker. Basta!

3. december

Næste dag er de hjemme igen og det er det dejligste vejr ude i skoven. Solen skinner og der ligger et tyndt lag sne overalt. Fire og fem tager deres røde nissehuer på – det er jo december nu – binder halstørklæderne godt fast og stikker i træskoene. Og så løber de ud i alt det hvide. De slås lidt med sne, indtil Fem får sne ind under halstørklædet og ikke synes at det er sjovt mere. Så beslutter de sig for at løbe hen til en lille bakke, de kender, for at kælke på barkstykker. Det er sjovt. De aser op ad bakken og suser ned igen, mange mange gange.

Men efterhånden bliver det lidt kedeligt, og de begynder at kigge sig om efter noget andet at lave. De får øje på nogle musespor i sneen, og Fire – som både er den største og den mest modige – foreslår at de følger sporet hen til musens hul, for at drille musen lidt. Det er faktisk ikke særlig pænt af nissebørnene, men sommetider synes de at det er sjovt at drille musen ved at smide små sten ned i musehullet, og så spæne væk når musen kommer op for at se, hvad der foregår. Mus er meget små dyr som let bliver nervøse, når der sker noget uventet, og nogen gange kan nisserne høre hele musefamilien nede i hullet hviske helt ophidset "er det katten er det katten, er det uglen, er det uglen, hvad er det, hvad er det?". Og så griner nisserne, så de må holde sig på maven.

Men i dag kommer nissebørnene ikke til at drille musen, for musesporet bliver ved og ved, og Fem - som er den mindste og sommetider lidt af en bangebuks, synes at de er ved at komme for langt væk hjemmefra og spørger, med en temmelig lille stemme, om de ikke snart skal vende om.

Fire skal lige til at sige til ham, at han er en pattenisse, men så sker der noget. Noget helt fantastisk og mærkeligt.

Det første der sker er, at de får øje på en hund, der løber rundt og leger i sneen. En lille sort hund, der ser ud til at være i rigtig godt humør. Nisserne kender godt hunde, de har nogen gange set dem løbe og snuse inde i skoven, men Nissefar har sagt, at de skal holde sig langt væk fra dem, for harerne siger, at de godt kan være farlige. Så hører de en stemme der råber "Sorte, Sorte hvor er du?", og så er det at de ser det fantastiske.

Neden for den bakke som Fire og Fem står på, i en åbning mellem træerne, ser de to – ja hvad kan det være for to – det må vel være – kan det være?. "Det er mennesker" hvisker Fire helt ophidset – "det er to mennesker." Og ja, det må det være. De ligner mennesker sådan som Bedstefar har fortalt om dem. Nok nærmest menneskeunger. Den ene har en lyserød hue på og lyserøde vanter – Fire synes aldrig at hun har set så fine vanter. Den anden, som er lidt større har en hue på der godt kunne ligne en nissehue – bortset fra at den er blå. Og de ler og råber og ser glade ud, lige præcis som Bedstefar har fortalt. De er ved at samle nogle grankogler op, de har et stor pose med som de putter dem i, men ind imellem smider de dem efter hinanden eller får hunden til at løbe efter dem – og så griner de igen.

Nisserne står helt stille med åben mund og dryp under næsen og kigger på børnene.

Så er det altså sandt, der findes virkelig mennesker. Lidt efter prøver de at komme lidt tættere på, og de glemmer vist helt at være forsigtige, for pludselig vender mennesket med den lyserøde hue sig om og får øje på de to små nisser. Og nu er det hende der stirrer med åben mund. "Karl!" siger hun meget stille "se der - nisser" og nu kigger ham med den blå hue også med store øjne på Fire og Fem, som ikke ved om de skal være bange, men foreløbig bare står og kigger tilbage.

Fem tænker at mennesker vistnok kun er farlige, når de vælter træer ned over nissehuler, men skubber sig for en sikkerheds skyld lidt ind bagved Fire.

Længe står børnene og nisserne og kigger på hinanden, og det er ikke til at vide, hvor længe, det kunne blive ved, men nu hører de en utålmodig stemme, "Karl og Nina, hvorfor kommer I ikke, når vi kalder – hvor er I, I ved at I ikke må løbe så langt væk alene".

Børnene vender om og løber hen imod stemmen, men inden de forsvinder ind mellem træerne vender de sig om, og vinker til nisserne.

Det sidste Fire og Fem hører er, at menneskeungerne råber i munden på hinanden: "Det var fordi vi så nogle nisser, rigtige nisser. Kom med hen og se, mor." Og så en træt stemme der siger, "Hold nu op med alle de undskyldninger. I ved jo godt at der ikke findes nisser. Nu skal vi hjem og lave juledekorationer."

Fire og Fem styrter hjem til nissehulen og er lige ved at vælte over hinanden ind ad døren. Nissemor Tove ser strengt på dem og siger "hvor har I været, I ved godt at I ikke må gå så langt væk, at jeg ikke kan kalde på jer. Vi har været rigtig bekymrede". "Jamen mor" råber Fire og Fem i munden på hinanden, "vi så nogle mennesker, rigtige mennesker, ligesom dem Bedstefar fortalte om." "Hold nu op med de undskyldninger," siger Nissemor lidt træt. "I ved jo godt, at der ikke findes mennesker".

4. december.

Om morgenen vågner Fire mens det stadig er mørkt uden for. Det er nu ikke fordi det er så tidligt igen, for på denne årstid bliver det jo først lyst langt op ad dagen. Fire har i hvert fald ikke lyst til at sove længere, hun er alt for optaget af alt det, der skete i går. Hun kigger hen på Fem, som hun lige kan skimte i lyset fra ildstedet.

Han ligger som sædvanlig og sover på maven med enden i vejret og minsandten om han ikke har en finger i munden – den store nisse! "Fem" hvisker Fire så højt hun kan, uden at råbe rigtigt. "Fem, er du vågen?"

Fem mumler et eller andet og trækker tæppet op over hovedet. "Fem" siger Fire igen "er du vågen".

"Nej" siger Fem, og sover videre. Fire tænker sig lidt om og siger så: "Men det må du da være når du kan sige nej". Fem sukker lidt og sætter sig op og gaber. "OK" siger han så, "hvad er der?"

"Vi må altså finde ud af noget mere om de der mennesker" siger Fire ivrigt, "nu ved vi jo at de findes. Men Nissemor og Nissefar vil ikke snakke om dem, de siger bare at det er noget pjat, og jeg tror heller ikke at de ved ret meget om mennesker. Så hvad skal vi gøre?" "Vi kan jo gå hen og spørge Klogenisse", siger Fem mens han gaber igen og klør sig lidt på maven. "Selvfølgelig råber Fire", "hvor er du altså god Fem". Fem bliver glad, for det er ikke så tit at Fire synes at han er god til noget.

Fire haler Fem ud af sengen, og mens de skovler morgengrøden i sig spørger hun Nissefar om de må løbe hen og besøge Klogenisse. "Joh", siger far, "det må I da gerne, men hvorfor har I sådan et hastværk?" "Joh" siger Fire vi vil gerne blive meget kloge så hurtigt som muligt". Det kan Nissefar ikke rigtig sige noget til. Han mumler bare noget om, at det jo aldrig kan skade med lidt klogskab, men da er Fire og Fem allerede ude af døren.

Klogenisse er en meget gammel nisse. Endnu ældre end Bedstefar. Han er den klogeste af alle nisserne. Det siger han i hvert fald selv. Og han må jo vide det, han ved jo næsten alting. Han bor ikke så langt væk og nissebørnene er gode til at løbe, så det varer ikke længe før de står uden for hans hus. De står lidt og tripper uden for døren og ved ikke rigtig om de tør banke på, for Klogenisse kan godt være noget vrissen. Det hører nok med til at være så klog. Men til sidst tager de mod til sig og banker på døren. Det er heldigvis Klogennisess kone der lukker op. Hun er ikke nær så klog som Klogenisse, og altså heller ikke nær så vrissen.

"Jamen goddag goddag, søde børn" siger hun, "kom indenfor, kom indenfor". Og så vimser hun i forvejen ind i huset. Klogennisess kone vimser meget, og hun siger også de samme ting mange gange, så det kan godt være lidt svært at snakke med hende. Men nu vimser hun dem ind i stuen og spørger to gange om de vil have saftvand, og inden de når at svare, vimser hun ud i køkkenet. Inde i stuen sidder Klogenisse i en stor stol og læser i en bog. Han har briller på, men lige nu er de gledet lidt ned på næsen. Brillerne har han selv lavet af ståltråd, og der er ikke glas i, men de får ham til at se vældig klog ud.

"God dag, god dag, og velkommen unge nisser," siger han da han får øje på Fire og Fem. "Hvad skylder man æren?"

Klogenisse taler altid lidt mærkeligt. Måske er det fordi han er så klog - eller fordi han er så gammel. Nissebørnene kigger sig omkring i stuen. På alle vægge står der reoler fyldt med bøger. Bøgerne er lavet af birkebark og Klogenisse har selv lavet dem allesammen.

"Vi vil gerne vide noget om mennesker", siger Fire til sidst, "du ved jo så meget, kan du ikke fortælle os noget om mennesker?". "Om mennesker, om mennesker" siger Klogenisse og går hen til en af reolerne og tager en bog ud". Jeg har en bog om mennesker her, jeg har selv skrevet den." Han begynder at bladere i bogen - "lad mig nu se, mennesker ligner nisser meget men er betydelig større og bærer ikke nissehue. De ses mest ved juletid og..... Der er stor uenighed om hvorvidt de virkelig findes, nissevidenskaben er noget uenig på det punkt". "Men vi har set dem" afbryder Fire ham, lidt uhøfligt. "I går, her i skoven". De bliver afbrudt da

Klogenisses kone, som vistnok hed et eller andet inden hun blev gift med Klogenisse, men nu kun bliver kaldt fru Klogenisse, kommer vimsende ind med saftevandet. Klogenisse drikker lidt saftvand, og klør sig lidt i øjet. Han stikker fingeren ind der, hvor der ikke er noget glas. Det ser lidt underligt ud, men så siger han: "Ja så, ja så, ser man det. Så de unge nisser har set mennesker, ser man det.....Er I sikre på at det var mennesker?". "Ja siger Fire og Fem i munden på hinanden,"de lignede os men de var meget større, og de havde ikke nissehuer på, og de snakkede og grinede og....". "Hvis det ikke var mennesker hvad skulle det så være" spørger Fire.

"Jah", siger Klogenisse, "nissevidenskaben er lidt usikker på det punkt, men er I sikre på at det ikke var trolde?".

"Trolde?" råber nissebørnene, og kigger forskrækket på hinanden – kunne det være trolde". "Jah lad mig nu se", siger Klogenisse, og rejser sig igen "Trolde, trolde - jeg har en bog om trolde. Jeg har selv skrevet den. Ja, ja, ja. Trolde ligner nisser men er noget større. De har meget hår også på kroppen".

"Havde de hår på kroppen?" spørger han nissebørnene. "Det kunne vi ikke se", siger Fem, "for de havde tøj på, men pigen med den lyserøde hue, havde i hvert fald langt hår, det kunne jeg se."

"Jaså siger Klogenisse, "men lad mig nu se - havde de haler?". Nej siger Fire meget bestemt. "De havde helt sikkert ikke haler". "Godt godt" siger den gamle nisse, "men her er så det allervigtigste: man kan altid kende trolde på, at de har hår i ørerne og lugter af sure tæer."

"Så var det helt sikkert ikke trolde", siger Fire lige så bestemt som før, "jeg så drengens ene øre og der var ikke noget hår, og de lugtede i hvert fald ikke af sure tæer."

"Meget interessant, meget interessant" siger Klogenisse. "Det lyder som om I virkelig har set mennesker. To siger I – Det kunne være et stort fremskridt for nissevidenskaben, det må jeg straks skrive ned i min bog".

"Vi har tænkt os at tage ud og se om vi kan finde dem igen", siger Fire. Fem kigger lidt forskrækket på hende, "har vi det?" siger han. "Ja" svarer Fire bare. "God ide, god ide" mumler Klogenisse, "et stort fremskridt for nissevidenskaben" og så skriver han videre i sin bog, og Fire og Fem lister ud af stuen og siger pænt farvel og tak for saftvand til fru Klogenisse. Og så skynder de sig hjemad. "Skal vi virkelig ud at finde mennesker?" spørger Fem, "Ja" siger Fire, "du hørte jo selv at Klogenisse sagde at det var en god ide". "Jah", siger Fem "men tror du vi får lov?". "Ja" siger Fire bare.

5. december

Den 5. december starter temmelig larmende hos nissefamilien. Nu er det jo ikke helt nemt at holde styr på syv børn rundt om morgenbordet, så der er tit en hel del larm, men i dag er det nu særlig slemt.

Lille Tove - som faktisk er ved at blive ret stor - vil ikke spise sin morgengrød, fordi hun har besluttet at hun er for tyk og vil på slankekur. Nisseemor siger at det er noget pjat og at det er vigtigt at spise om morgenen. Og at hun ikke er spor tyk, højst lidt buttet. Og så tuder Lille Tove.

Lille Nis, som også er temmelig stor, er sur og brokker sig over at hans hue er for lille, og at han ser åndssvag ud med den på. Nissefar siger at det er noget pjat og at han i hvert fald ikke får en ny hue inden jul, og så bliver Lille Nis sur og farer ud og smækker døren i efter sig. Tre, som aldrig siger ret meget, sidder lige så stille og spiser sin grød, og da han er færdig med sin egen portion spiser han også Lille Toves. Og Lille Nises, men så kommer Lille Nis tilbage, og skælder ud, fordi hans grød er væk. Seks synes at det er det helt rigtige tidspunkt at smide sin grødsål på gulvet, og Lille Syv begynder at klynke, og vil ikke spise, og Nisseemor siger at hun vistnok har ondt for tænder.

Så da Fire lige så roligt siger "Mig og Fem har tænkt os at gå ud og lede efter mennesker" er der ikke rigtig nogen, der hører efter. Men da hun siger det en gang til, bliver der helt stille rundt om bordet. Et lille øjeblik. Så begynder de alle sammen at snakke i munden på hinanden. Lille Nis siger at det er det mest åndssvage han nogensinde har hørt, og Lille Tove siger at han selv kan være åndssvag.

Nisseemor siger at det kan der overhovedet ikke være tale om, det er de alt for små til og Nissefar spørger hvor i alverden de har fået den ide fra. Tre spørger, hvordan de vil få noget at spise undervejs og Seks spørger om han godt må få noget mere grød i stedet for det, der faldt på gulvet. Men så bliver der stille lidt igen og Fire siger "Klogenisse synes at det er en god ide, og at det kan være meget vigtigt for nissevidenskaben, hvis vi kan finde ud af, om der virkelig findes mennesker". Nissefar tænker sig meget længe om og så siger han: "Nå mente Klogenisse det. Jaså, og så tænker han igen. Nissefar har stor respekt for Klogenisse, og han synes næsten ikke at han kan forhindre sine børn i at gøre noget, som Klogenisse synes er en god ide.

Men han er nu ikke meget for at sende to af sine nissebørn ud på så farlig en tur. Så han må tænke sig godt om.

Imens siger Nisseemor – som ikke har helt så meget respekt for hvad Klogenisse mener: "jamen søde børn hvordan vil I klare jer helt alene i skoven, og ved I overhovedet hvor I skal hen. Og hvad nu hvis I farer vild?".

"Vi kender jo alle dyrene" siger Fire, "harerne og musene og fuglene, de vil hjælpe os, både med at få mad og med at finde steder at sove om natten. Og med at finde vej".

Nissefar og Nisseemor ser lidt på hinanden, så siger Nissefar, "jeg synes nu at I er lidt for små til sådan en tur. Til næste år måske. Næste år til jul kan I lede efter mennesker". Og Nisseemor nikker.

Men Fire er ikke bare en modig nisse, hun er også en meget stædig nisse. Så hun kigger lige på Nissefar og siger meget bestemt, "Vi tager afsted i dag". Og så ved de alle sammen at det ikke nytter at diskutere det mere. Nissefar mumler noget om, at det jo er vigtigt at gøre noget for nissevidenskaben, og så rejser han sig og roder lidt ved ildstedet. Og Nisseemor sukker lidt og siger at så skal de i hvert fald have en madpose med og rejser sig for at gå ud og pakke den. Og ingen af de andre siger noget som helst.

Lidt efter er de to små nisser så på vej.

"Hvor skal vi hen?" spørger Fem, da de har gået lidt. Det er faktisk det første han har sagt hele morgenen. Det er ikke helt gået op for ham, hvordan det egentlig er gået til, at han nu går her i hælene på Fire, med en madpose i hånden uden at ane, hvor de er på vej hen. "Vi går derhen hvor vi så menneskerne den anden dag", siger Fire, "måske er de der igen".

De løber forbi den lille bakke, hvor de kælkede og hen til åbningen mellem træerne, hvor de først havde set den lille hund og bagefter de to menneskeunger

Men der er ikke nogen. Ikke en sjæl.

"Hvad gør vi nu?", spørger Fem. "Vi må spørge nogen", siger Fire, "nogen der ved noget om, hvor vi kan finde mennesker." "Måske ved musene noget", siger Fem. "De bor jo lige i nærheden, måske har de også set dem, og ved hvor de er blevet af". Fire kigger lidt på ham, det er ligesom hun altid bliver lidt forbavset, når han får en god ide. "Ja" siger hun så, "Selvfølgelig. Vi spørger musene".

De skynder sig hen til musehullet, men denne gang kaster de ikke sten ned i det, men kradser lige så forsigtigt på væggen og siger, meget stille for ikke at skræmme musene :”det er os, nisserne”.

En mus kommer farende ud af hullet. ”Er det katten, er det katten?” råber han. ”Nej” siger Fire stadig meget stille, ”det er bare os, nissebørnene”. Hun kan se, at det er en af de mus, de kender, for den har et par af nissemor’s hjemmestrikkede ørevarmere på. ”Vi vil bare spørge om noget”, siger Fire. ”Om hvad, om hvad?” siger musen. ”vi ved ikke så meget, så vi ved det sikkert ikke”. ”Vi vil bare spørge ,om I har set nogle mennesker heromkring” . ”Nej det har vi sandelig ikke nej, nej” svarer musen, ”vi skynder os ned i hullet, når der kommer nogen . Vi ser ingenting. Nej, nej”. ”Men er der ingen af jer der ved noget om mennesker?” spørger Fire, der er ved at blive en lille smule irriteret på den nervøse mus. Musen klør sig lidt under den ene ørevarmer, tænker sig om og siger ”Måske ved bedstefar mus noget, han fortæller sommetider om et sted hvor han boede som ung, og hvor der var mennesker. Tror jeg da. Men så må I komme ned vores hule – han lider af gigt og vil nødigt ud i kulden”. ”Men hvordan kommer vi derned?” spørger Fem lidt forsigtigt, ”hullet er da alt for snævert til os”. ”Ja jeg vil nu mene, at det er jer ,der er for tykke” siger musen lidt fornærmet, ”men I må grave lidt heroppe. Når I er kommet et lille stykke ned, udvider gangen sig, og i hulen kan I sagtens være”.

Så graver de to nissebørn, til de er både trætte og sultne, og til sidst når de ned i musenes hule. Der er hele musefamilien samlet. Den gamle bedstefar sidder i en krog og sover. ”Ja han er lidt træt i dag” siger musen, ”han drak lidt rigeligt af æblemosten i går. I får nok ikke noget ud af ham i dag, men I kan blive her til i morgen. Der er plads til jer henne bagved, hvis I vil tage til takke”. Nissebørnene kigger sig lidt omkring, der er ikke meget plads, men det var da pænt af musen at tilbyde det.

”Først skal vi nu have lidt at spise”, siger musen så og kigger længe på nissebørnenes madpose.og alle de andre mus - på nær bedstefar - der stadig sover siger ”ja, ja, lidt at spise”.

Og så deler de, hvad der er i posen, og musene kommer med både nødder og æblemost, og da de har spist og drukket, synger musene en både munter og sørgelig sang om 18 mus der boede i en kælder sort som kul, og som alle sammen blev ædt af en kat. Så det er godt at de ligger så tæt sammen den nat, at de kan holde de onde drømme borte.

6. december

Om morgenen den 6. december vågner Fire og kan først slet ikke forstå, hvor hun er henne. Det føles fuldstændig som om en eller anden, med meget små fødder, løber hen over hendes mave, og da hun kigger sig omkring kan hun se Fem, som sover trygt midt i en dyngede sovende museunger. Han snorker lidt, og indimellem sutter han lidt på en musehale. Det ser faktisk ret sødt ud.

Fire skubber lidt til en mus, der ligger og puster ind i hendes øre – musen farer op og et øjeblik efter er hele musefamilien og de to nisser, på benene. Mus er nogle hurtige små dyr, så i løbet af ingen tid har de spist morgenmad – nødder med honning, og er smuttet ud af hulen for at foretage sig det, som mus nu foretager sig. Tilbage i hulen er kun den meget gamle mus og de mindste af museungerne. Og så de to nisser selvfølgelig.

Den gamle mus ser noget mere vågen ud, end dagen før, og Fire og Fem sætter sig hen ved siden af ham, og Fem siger høfligt "Øh, hr. bedstefar mus, vi har fået at vide, at du ved noget om mennesker, vil du måske være så venlig at fortælle os noget om dem, for vi vil meget gerne finde dem". Fem kan faktisk være en meget høflig lille nisse, når det skal være, og den gamle mus smiler da også venligt til ham, trækker lidt i sine knurhår, og begynder at fortælle. Hans stemme er meget gammel og pibende, næsten som en dør, der knirker. "Joh, ser I små nisser, hvis nogen ved noget om mennesker, så er det mig. Ja, ja, ja. Jeg har nemlig ikke altid været skovmus. Dengang jeg var ung, ja det er meget længe siden, da boede jeg et sted, hvor jeg fandt ud af, at der også boede mennesker".

Nisserne sidder helt stille og kan næsten ikke trække vejret af spænding, og alle museungerne er rykket sammen omkring dem og lytter med store ører, selv om de sikkert har hørt historien før. "Joh" fortsætter Bedstefar mus, jeg er født på en gård langt herfra, helt ovre bag ved markerne, på den anden side af åen. Vi var såmænd et kuld på 18, så vores kære mor havde nok at se til. Men hvor vi legede og tumlede. Og mad var der nok af. Ja det var gode tider, men nu er de alle sammen borte, spredt for alle vinde, og min kære mor var ude for et uheld med en ugle, ak ja", og Musen tørrer sig lidt om knurhårene.

"Øh hvordan en gård" spørger Fem, som har lidt svært ved at følge med i fortællingen. "En rigtig bondegård", svarer musen, "med køer og heste og grise. Ja og høns og gæs var der også. Køerne boede i stalden, og vi boede på loftet lige over dem, så vi besøgte dem tit, især om natten, og de var såmænd så søde og venlige, selv om man nok må sige at de var ret dumme. Hestene så vi ikke så meget til, de boede i en anden stald, og de var også noget vigtige. Syntes ligesom at de var finere end os andre, fordi de havde hestesko på som om det var noget".

Den gamle mus falder hen i tanker, det varer så længe, at Fire bliver bange for at han er faldet i søvn, så hun siger lidt højt "men hvem boede ellers på gården – hvem ejede den?". "Ja og så var der jo grisene", siger musen lidt tankefuldt, "dem brød vi os nu ikke så meget om, de var dovne og grisede – men det er vel deres natur". Og så falder han hen i tanker igen. "Men hvem bestemte over det hele, hvem sørgede for mad og alting, hvem ejede gården?" bliver Fire ved, for hun tænker, at det vel må være med gårde som med nissehuse, at der er nogen der ejer dem. Og nogen der bestemmer. "Jamen det var jo det der var det underlige" siger den gamle mus. "For oppe på det andet loft boede en stor nissefamilie, ja den var jo ikke så stor som min familie, for nisser får jo ikke 18 børn af gangen. Vi var jo 18, ak ja, min kære mor, hun havde nok at gøre". Og så sukker musen igen "Ja, det har vi hørt", siger Fire, som ikke altid er så høflig som for eksempel Fem er. "Men hvad var det med de nisser?".

"Joh" svarer den gamle mus. "Nisserne – ja der var da vist en seks, syv børn, hvad de hed husker jeg ikke" – "men hvad var der med dem?" prøver Fire igen. "Joh, de sagde jo altid, at det var dem, der styrede gården. Og vi så dem da også tit både i stalden og på gårdspladsen, men der var nu noget underligt ved det". Musen falder igen i tanker. "Hvordan underligt?" spørger Fem, "Joh, de kan ikke have

klaret det hele alene. At fodre dyrene og malke køerne og, samle æg ind fra hønsene og alt det arbejde der er på en gård. De må have fået hjælp". "Hjælp fra hvem?", nu er det en af museungerne der spørger. "Fra mennesker" siger den gamle mus, meget alvorligt, så alvorligt at det gyser lidt i nisserne og alle museungerne rykker tættere sammen. "Der var mennesker på gården".

"Men så du nogensinde menneskerne?" spørger Fem, som nu er så ivrig at han næsten glemmer at være høflig. "Jah", siger musen langsomt. "Det gjorde jeg. Det gjorde jeg. Nu holdt vi os jo mest på loftet, men jeg var en ung og nysgerrig mus - ja I kan tro der var krummer i mig den gang, jeg og mine søskende - har jeg fortalt at vi var 18 - ja min kære mor hun havde nok at gøre". "Dig og dine søskende, gjorde hvad?" spørger Fire - "Joh vi strejfede jo sommetider rundt, og sommetider på steder, hvor vi ikke skulle være, og indimellem så vi glimt af mennesker, bare lige hurtige glimt, eller vi kunne se, at de måtte have været der, når der stod træsko, som i hvert fald var for store til enhver nisse. Men som sagt, det var bare glimt - lige indtil...". "Indtil hvad?" spørger museungen, som vist er vant til at Bedstefar mus går i stå engang imellem. "Jo der var det mærkelige, at hvert år, på samme dag, den 24. december, så stod der pludselig en stor skål risengrød oppe på vores loft - og det var ikke nisserne, der satte den derop - de var nogen nærigpinde og spiste deres grød selv. Så sådan en aften besluttede jeg og en af mine søstre at vi ville finde ud af hvor grøden kom fra, så vi løb hen over lofterne, og pludselig kunne vi tydelig lugte grød så vi løb efter lugten, hen over endnu et loft og ned af en trappe. Lugten blev stærkere og stærkere og så smuttede vi gennem en dør der stod på klem og pludselig stod vi i en stor stue. Midt på gulvet voksede der et stort grantræ, men det var ikke et almindeligt grantræ. Det var pyntet med lys og flag og farvede kugler, og det skinnede og strålede. Men det der virkelig fik os til at spærre øjnene op var, at der rundt om træet gik en hel flok mennesker både store og små. De holdt hinanden i hånden og sang. Det er det smukkeste jeg nogen sinde har oplevet".

Den gamle mus stopper op og må igen tørre en tåre af knurhårene. "Det smukkeste ja, men det var begyndelsen til enden for os alle". "Hvordan det?" spørger Fire, som er helt fortumlet af alt det musen har fortalt. "Jo ser du, vi stod jo der, min søster og jeg og glemte helt at være forsigtige, og pludselig råbte et af menneskerne, "mus, der er mus" og så hylede og skreg de, og løb efter os for at fange os. Vi smuttede selvfølgelig væk, for mennesker er store og klodsede, men det var jo en slem forskrækkelse. Men det blev værre endnu". Musen sukker dybt. "Et par dage efter kom der en kat på gården. En rigtig musejæger. Den strejfede om på lofterne, hvor vi ellers havde boet i fred og ro, både dag og nat. Ja nisserne gjorde sig jo gode venner med den, men for os var der ikke andet at gøre end at flytte. Og sådan blev vi spredt for alle vinde, ja jeg gik jo til søs, men siden endte jeg her. Og min stakkels mor havde et uheld med en ugle. Men det kan jeg fortælle om en anden gang. Nu er jeg træt". Den gamle mus lukker øjnene og lidt efter snorker han med en lille pibende lyd.

Der er kun en ting at gøre, siger Fire. Vi må og skal finde den gård." "Skal vi?" siger Fem.

7. december

Næste morgen vælter nissebørnene ud af musehullet, så snart det er lyst. Det er gråvejr og det drypper lidt, men det er dejligt at komme ud i den friske luft. Der var ærlig talt ved at være lidt beklumret i hulen efter at den i to nætter har været fyldt op af to nisser og en masse – de fandt aldrig helt ud af hvor mange – småpruttende museunger.

Inden de tager af sted giver musene dem et solidt morgenmåltid og fylder deres madpose op med nødder, så der er lidt til rejsen. Bedstefar mus fortæller endnu engang om sine 17 søskende og sin stakkels mor der havde et uheld med en ugle, og musen med ørevarmerne viser dem den sti, de skal følge, for at komme ud af skoven. "Og så må I spørge jer for", siger han. "Hvis I kommer til en kæmpehøj lige uden for skoven, så er I på rette vej. Og der bor en gammel nisse – eller det gjorde der i hver fald sidst jeg var der - og hvis han stadig er der, kan I spørge ham". Nisserne ved ikke helt hvad en kæmpehøj er, men musen forklarer at det er en lille bakke med nogle store sten oven på, så det skulle ikke blive svært at finde.

Og nu hopper de altså af sted som to små glade gummibold. Da de har gået lidt siger Fem: "Jeg tror aldrig at jeg vil drille musene mere, de var faktisk meget søde mod os". "De åd hele vores madpose" siger Fire, men lidt efter tilføjer hun "Nej jeg vil heller ikke drille dem mere. Ikke ret meget i hvert fald". De går og går og ind i mellem løber de lidt. Men vejen er lang for fire små nisseben og for at holde humøret oppe begynder de at synge alle de sange de kender. De synger den om den lille nisse, der rejste, mange gange, for de synes at den passer godt til deres egen rejse.

De digter et helt nyt vers, der lyder sådan her:

"Vi to små nisser rejser,
for vi vil finde mennesker,
men hvis vi ingen finder,
så ta'r vi hjem igen "

De er vældig glade for det nye vers og synger det den ene gang efter den anden. Men da de har holdt en lille pause i sangen begynder Fire lige så stille at synge :

"Og Fire hun er forrest,
for hun er stor og stærk og god,
men fem han kommer bagest,
han er et nissepjok."

Fem bliver lidt sur. Han synes ikke at han er et pjok, selv om det er rigtigt, at han tit gemmer sig lidt bag ved Fire. Men han gider i hvert fald ikke synge hendes dumme sang.

Fire skal lige til at synge sangen igen, men i det samme drejer stien uden om et stort træ og på den anden side af træet, midt på stien står et stort, et meget stort - dyr. Et dyr med rød pels, en lang busket hale i den ene ende og et meget ubehageligt smil, der viser en masse skarpe hvide tænder i den anden.

"Næh, men goddag, goddag", siger ræven, og dens smil får det til at løbe koldt ned af ryggen på nisserne, "hvem har vi her?". "Øh vi er bare to små nisser " siger Fire, "Vi er på rejse og vi hedder" – "I skulle vel ikke hedde Frokost og Middag?" spørger ræven og ser ud som om den selv synes at den er vældig morsom. "Øh, nej, vi hedder Fire og Fem og vi er som sagt på rejse, og ..." Ja jeg hedder Mikkel Ræv", afbryder ræven hende, "men de fleste kalder mig hr. Ræv, og det her er faktisk min sti, og min hule er lige derhenne".

"Det var meget hyggeligt at møde dem, hr, Ræv, men vi er som sagt på rejse"...forsøger Fire igen. "Og da vi nu kender hinanden" fortsætter ræven, "vil jeg da gerne tage jer med hjem til middag." Fem skal lige til at sige, at han faktisk er sulten og godt kunne tænke sig lidt middag, men så går det op for ham, at det måske er ham, der er middagen og det er ikke nogen rar tanke.

Lige så stille skubber han sig om bag ved Fire, som stadig prøver at forklare ræven noget om at de bare er nisser på gennemrejse, og at nisser faktisk overhovedet ikke er spiselige. Ræven ser ikke ud som om den hører efter – og den smiler ikke mere, nu viser den bare sine hvide tænder på en meget ubehagelig måde.

Fem lister nogle af de nødder, de har i madposen, op og kaster dem lige så langt han kan om bagved ræven, mens han råber så højt han kan: ”En hund, pas på, en stor sort hund”.

Ræven vender sig om efter lyden af nødderne og i det sekund råber Fem: ”Løb, løb alt hvad du kan, op i træet”.

Og de to små nisser løber alt hvad remmer og tøj kan holde hen til det store træ. Så hurtigt som to små egern er de oppe i træet, og sidder og kigger ned på ræven som prøver at hoppe op ad træstammen for at nå dem. Men ræve kan ikke klatre og lidt efter må ræven give op, og de ser den lunte af sted mens den mumler for sig selv: ”Åndssvage små nisser. Alt for små. De smager sikkert ikke engang særlig godt...”

Nisserne sidder på en gren højt oppe i træet og puster ud oven på forskrækkelsen.

”Det var godt tænkt, Fem” siger Fire. ”Du reddede faktisk vores liv. Jeg skal aldrig mere synge den sang om at du er et pjok”.

Fem sidder og tænker at han egentlig helst ville hjem nu. Det er begyndt at regne og han fryser og er sulten og han tabte de sidste nødder ud af madposen, da de flygtede op i træet.

”Vi må blive her i træet i nat” siger Fire. ”I morgen må vi finde en måde at komme forbi rævens hule på.

Men foreløbig må vi finde et sted hvor vi kan være i ly for regnen”. Hun kigger lidt op og ned af træet.

”Se deroppe” siger hun så, ”ser det ikke ud som om der er et hul træet deroppe over den store gren?

Der kan vi sikkert være i nat”. De kravler op til hullet og da de kigger ind, kan de se, at det ikke bare er

et hul, men en slags rede eller hule, fint udstyret med tørre blade og tørt græs på gulvet. Og det

allerbedste er, at henne i et hjørne ligger en stor bunke nødder, der ser meget lækre og fristende ud for

to små sultne nisser. ”Her bor vist nogen” siger Fem lidt forsigtigt. ”Men de er her i hvert fald ikke nu”

siger Fire som allerede er i gang med at åbne den første nød ”og nu vil jeg have noget at spise og have mit tøj tørret”.

De spiser så mange af nødderne, som de orker, og bagefter tager de alt deres tøj af og hænger det til

tørre på nogle knaster på væggen – undtagen nissehuerne – nisser tager kun deres huer af, når de

skifter dem efter årstiden – og så borer de sig godt ned i det tørre græs i et hjørne af hulen. Fem putter

en tommelfinger i munden, men i dag lader Fire bare som om hun ikke ser det. Og lidt efter sover de så

trygt som kun små trætte nisser kan sove.

8. december

Næste morgen vågner nisserne med et sæt, da de pludselig hører en meget vred stemme, der råber hen over hovedet på dem. "Hvad skal det forstille, hvad skal det forestille, om jeg må spørge. Indbrud er det, indbrud i mit hjem. Her kommer man hjem fra besøg hos kusine Magda, din kusine Magda - og det var ikke min ide, det vil jeg bare lige sige - og så kommer man hjem, og hvad finder man? To splitternøgne nisser i min seng. Min seng. Og spist af nødderne har de også, mine nødder som jeg har samlet i mit ansigts sved hele sommeren og som skulle hjælpe os gennem den lange kolde vinter – spist dem har de. Så vi må sulte".

Nisserne tør først slet ikke lukke øjnene op, men da de forsigtigt kigger frem fra høet ser de et egn, som står og hopper op og ned lige foran dem og nærmest ser ud til at være ved at eksplodere af raseri. "Og tøj flyder der over det hele" fortsætter egnen og hiver deres tøj ned fra væggen og smider det ud over hele gulvet.

Men så er det ligesom gassen er gået lidt af ham, og han sætter sig tungt ned, og et andet egn, som åbenbart er hans kone, siger beroligende: "Så, så, lille far, hids dig nu ikke sådan op, det har du slet ikke godt af. Der er jo ingen skade sket. Og det par nødder kan vi såmænd godt undvære". Egnfar mumler stadig lidt vredt: "Undvære og undvære – sulte skal vi....".

Så vender Egnmor sig om mod nisserne og siger venligt: "Og hvad er I så for et par størrelser, og hvorfor er I i vores hus?" "Vi er nisser" forklarer Fire, "og vi er ude for at lede efter mennesker, og vi var lige ved at blive ædt af ræven, men vi narrede ham og så gemte vi os her – og må vi gerne få vores tøj?". Hun synes at det er lidt svært at forklare tingene ordentligt, så længe hun sidder i en bunke hø uden tøj på.

Egnmor giver dem tøjet og siger: "Hører du det far, de var lige ved at blive ædt af ræven", og Egnfar siger: "Narrede I virkelig ræven? Hvordan gjorde I det"? Og han lyder ikke så vred mere, men mere nysgerrig.

Og så fortæller Fire hele historien og Egnfar siger helt fornøjet: "Det havde den luskepels rigtig godt af" og Egnmor siger: "hvor var I modige I små stakler", og så klapper hun Fem på hovedet. Fem er lige ved at få tårer i øjnene, for det er sådan Nisseemor plejer at gøre, når han er ked af noget og skal trøstes.

Og han længes pludselig meget efter Nisseemor.

"Vi er kede af det med nødderne", siger Fire hurtigt, "men vi var så sultne - Fem var så sulten", retter hun det til, da hun ser hvor kærligt Egnmor sidder og kigger på Fem, "så vi tænkte at det ikke gjorde noget". "Hører du det far?" siger Egnmor, "de blev næsten ædt af ræven og de var våde og sultne de små stakler – og så tager du på vej over et par nødder!". Egnfar ser lidt flov ud og mumler noget om, at det jo heller ikke var sådan ment.

Og så får nissebørnene deres tøj på og morgenmad – flere nødder – og Egnfar vil gerne høre historien om, hvordan de narrede ræven igen. Og historien er endnu bedre denne gang og Egnfar griner højt, da de fortæller om nødderne og Fem der råbte "Hund" og Fem må råbe det flere gange, så de kan høre, hvordan det lød.

Og Egnmor finder lidt honning frem, som hun egentlig havde gemt til jul og giver Fem den største klump og siger, at han er en meget modig lille nissedreng.

"Men nu ved vi ikke rigtig, hvad vi skal gøre", siger Fire med munden fuld af honning. "For vi skal jo forbi rævens hule for at komme videre, og måske ligger den på lur efter os igen".

Fem gysrer lidt, selv om han sidder og holder Egnmor i hånden, for han har slet ikke lyst til at møde ræven igen.

"Men det kan du da nemt klare far" siger Egnmor "du kan da vise dem vejen hen over trætoppene helt hen til udkanten af skoven. Der kommer ræven ikke, så der vil de være i sikkerhed".

"Men kan vi det" spørger Fire, "vi er jo ikke nær så gode til at springe fra træ til træ som egn er.

"Sagtens" siger Egnfar, "To små tapre nisser som narrede ræven og klatrede helt herop, kan sagtens

tage turen hen over trætoppene. Men jeg tror vi skal vente til i eftermiddag, så sover Ræven sin middagslur, så har vi fred for ham”.

Og så tilbringer nisserne nogle hyggelige timer sammen med Egernfar og Egernmor. De må fortælle historien om ræven endnu engang. Og den bliver stadig bedre og bedre. Bagefter hjælper de Egernfar med at sortere og tælle nødder. Han har lidt besvær med at tælle længere end til 10, men Fire hjælper ham med at lægge nødderne i bunker på 10 og så lægge 10 bunker ved siden af hinanden. Det giver et meget bedre overblik siger han.

Da det bliver eftermiddag siger de farvel til Egernmor. Hun holder Fem længe i hånden og siger at de endelig må komme igen en anden gang og tørrer en lille tåre bort, og så begiver nisserne sig af sted hen over trætoppene i halen på Egernfar.

Det bliver en meget vanskelig og spændende tur. De må springe fra gren til gren, og hvis ikke Egernfar havde været der til at holde fast i dem, var det nok gået galt. Flere gange må han ligefrem lave en bro af sig selv mellem to grene ved at holde fat i den ene med forbenene og den anden med bagbenene, så de kan kravle hen over ham. Fem tør overhovedet ikke at kigge ned, for den ene gang han fik at glimt af jorden nedenunder, blev han helt svimmel og kunne næsten ikke komme videre.

Da de har sprunget og løbet og klatret gennem trætoppene i flere timer- sådan føles det i hvert fald -, er det ved at blive mørkt, og Egernfar siger, at nu er de snart ude af skoven. De skal bare lige ned af det store træ derhenne, så kan de se markerne uden for skoven.

”Men I må nok hellere blive her i træet i nat” siger han. Jeg snakker lige med nogle fugle jeg kender”.

Og så smutter han væk og Nissebørnene sidder lidt forladte og venter på at han kommer tilbage. ”Jo det er orden” siger han, ”der er en ledig rede lige derhenne. Der kan I sove i nat og i morgen vil fuglene vise jer vej videre. Godnat små venner og held og lykke med turen” Og så vender han om, og på et øjeblik er han væk mellem grenene.

Nissebørnene kravler ned i den tomme rede. De er godt trætte, og de ligger såmænd godt nok, selv om det er en underlig fornemmelse at vide, at man ligger på en gren højt oppe over jorden, især når man er vant til at bo i en hule nærmest nede i jorden. ”Jeg håber altså ikke, at jeg går i søvne i nat”, siger Fem, lige inden hans øjne falder i.

9. december

Den niende december starter med at Fem får sig en alvorlig forskrækkelse. Da han vågner, er han lidt stiv i kroppen af at ligge rullet sammen i reden, og endnu noget søvndrukken begynder han at kravle ud af reden for at komme op og strække sig lidt. Det er først, da han har det ene ben helt ude over kanten, at det går op for ham, at han sidder helt oppe i toppen af et meget højt træ.

Med bankende hjerte, får han halet sit ben ind igen. Han sætter sig ved siden af Fire og prøver at falde til ro oven på forskrækkelse, men i det samme farer begge nissebørnene sammen, da de hører en høj, hæst stemme bagved sig. "Jamen, godmorgen, godmorgen kære venner velkommen til rågekolonien Rågefryd".

De vender sig begge med et ryk. Der, lige bagved dem, på kante af reden, sidder en meget stor sort fugl og kigger nok så fornøjet på dem. Med det ene øje. Lidt efter drejer den hovedet lidt og kigger på dem med det andet øje – for råger og mange andre fugle har svært ved at kigge lige frem med begge øjne på en gang.

"Øh, godmorgen og mange tak", siger Fire "Men hvad er en rågekoloni?". "Se dig omkring siger fuglen og peger med den ene fod, så det ser ud som om den er lige ved at falde ned af kanten af reden, og nu ser nisserne at der i trækronerne omkring dem er mange, mange reder, magen til den, de selv sidder i. Over 100 er Fire sikker på, selv om hun har lidt besvær med at tælle så langt. Og fra rederne lyder der en snakken og skræppen, som bliver værre og værre efterhånden som fuglene vågner." Dette er rågekolonien "Rågefryd", fortsætter rågen stolt". Her bor vi sammen i fred og fordragelighed, og alle er lige, ingen bestemmer over andre. Vi har vores frihed, og alle beslutninger tager vi i fællesskab".

"Jamen det lyder da godt, siger Fire lidt usikker, for hun er ikke helt sikker på at hun forstår, hvad rågen mener. "Men nu må jeg flyve siger rågen. Vi har morgenmøde nu". Og I det samme ser nisserne alle rågerne lette og samle sig i et par store træer lidt borte. " Hvad er et morgenmøde?" når Fem lige at spørge inden rågen letter. " Et morgenmøde er det sted hvor vi beslutter, hvad der skal ske, hvor vi skal spise og hvad vi skal spise og hvem der skal blive hjemme og passe på rederne og den slags. Og hvis der er problemer, skal vi også diskutere dem. I sidste uge var der for eksempel to der var uenige om retten til en særlig god redepind, den slags er jo ikke helt nemt at få udredt". Fem har stadig ikke fattet en bønne af det hele, men han siger "tager sådan et møde lang tid?". "Ork ja", siger rågen, og lyder helt glad, "vi skal jo blive ved til alle er enige, og det kan tage sin tid. Sommetider varer morgenmødet så længe, at vi må holde et nyt møde om, hvad vi skal gøre ved at vi ikke har tid, til alt det, vi skal nå. Men nu må jeg skynde mig, de kan jo ikke beslutte noget uden mig". Og væk er den. I lang tid kan nisserne høre råb og spektakel ovre fra træerne hvor mødet bliver holdt. " Nej det er min tur nu", og "det er jeg ikke enig i "og "må jeg lige bede om ordet" bliver der råbt derovre.

"Puha" siger fem, "det er vist ikke helt nemt at bo i en rågekoloni", .Og så sidder de stille og venter videre. Det er langt op ad dagen, da rågen omsider kommer tilbage. "Sådan" siger den tilfreds, " så er det klaret". Men Fire synes nu at den ser lidt forpjusket ud i fjerene. "Og hvad kan jeg så gøre for jer?" "Vi vil gerne spørge om noget: "Kender du noget til mennesker". "Til mennesker" spørger rågen overrasket, "næh, det tror jeg ikke, lad mig se, lad mig se, næh, det tror jeg sandelig ikke".

"Men I er så mange", fortsætter Fire, "I må komme langt omkring", er der virkelig ikke nogen af jer, der ved noget om mennesker?".

Rågen tænker sig lidt om. "Vi må holde et møde" siger den så. Den flyver op i toppen af det højeste træ og siger en høj skarp lyd, der lyder lidt som "Møde! Møde!" og et øjeblik efter kommer fuglene susende og bragende fra alle kanter og sætter sig i mødetræerne igen. Nisserne kan ikke rigtig høre, hvad der foregår, men tiden går, og til sidst bliver ventetiden så lang, at de falder i søvn.

De vågner ved at rågen sætter sig på kanten af reden med et bums. " Nej" siger den. "Nej hvad?" spørger Fire "Nej der er ikke nogen, der ved noget om mennesker" svarer rågen. "Var I så lang tid om at finde ud af det?" spørger Fem forundret. " Ja vi skulle jo lige nå til enighed", siger rågen lidt stift, "men altså nej".

"Det var ærgerligt" siger Fire, "men tak for hjælpen alligevel. Og vil du så ikke være så venlig at hjælpe os ned af træet , for der er godt nok langt ned til jorden".

Rågen beder dem tage plads på sin ryg, og så flyver den i en lang bue ned til jorden og sætter dem af. "Og så er der bare en ting til", siger Fire, "vi ved, at vi er lige i udkanten af skoven, kan du fortælle os, hvilken vej vi skal gå, for at komme ud på marken?". "Lad mig se, lad mig se" siger rågen, "jeg er ikke

helt sikker – men jeg kan indkalde til et møde.....” ”Nej tak” siger Fire, ”vi finder selv ud af det”.

Og så står de der i halvmørket i bunden af skoven. Stien kan de ikke se, og træerne ligner hinanden alle sammen.

”Den vej” siger Fire beslutsomt, ”jeg synes skoven bliver mindre tæt den vej. Kom”. Og så går de, og går og går. De klatrer over væltede træstammer og vader gennem mudrede vandpytter. De synger både sangen om nissen der rejste og den de selv har lavet flere gange, men skoven bliver ved med at være lige tæt. Til sidst sætter de sig ned på en lille plet græs og ser sig lidt fortabt omkring. For nu er det fo alvor ved at blive mørkt.

”Hør”siger Fem pludselig og ser ud, som om han lytter efter noget – Fire lytter også. Og så hører de det begge, det er ikke til at tage fejl af. Det er rågerne der holder møde. ”Det er Rågerne” Siger Fire, ”vi er gået i ring”. De ser på hinanden. ”Jeg vil ikke op til rågerne igen. Så skal de bare holde møde om, hvem der skal hjælpe os, og så kommer vi aldrig videre” siger Fem.

”Vent lidt” siger Fire, ”den lille bunke jord derovre, er det ikke et muldvarpeskud?” Joh, det mener Fem nok at det er. ”Under et muldvarpeskud er der altid en gang” siger Fire, ”og for enden af gangen er der en hule. Vi graver os ned”. Og det gør de. De maser og graver, og snart er de kommet et pænt stykke ned i muldvarpegangen. De finder et sted hvor gangen er lidt bredere, næsten som en lille hule, der er lunt og stille,og de ruller sig sammen som to små nøgler garn og falder straks i søvn.

10. december

Fire vågner ved, at hun får et ordentligt skub i ryggen. Det føles faktisk nærmest som om nogen forsøger at skubbe hende opad. Samtidig hører hun en vred og forpustet stemme der mumler.

"Forbaskede jordklumper, skidtet bliver med at dratte ned og spærre vejen. Men de skal væk, skal de, væk" og i det samme mærker Fire at hun får et ordentligt skub, så hun nærmest flyver op gennem loftet på jordhulen, og pludselig sidder hun i græsset oven på en lille bunke jord og kigger sig lidt forundret omkring. Et øjeblik efter kommer Fem flyvende op og lander ved siden af hende med et meget fortumlet udtryk i ansigtet.

"Hvad skete der?" spørger han og kigger sig omkring, men i det samme stikker et rundt, gråsort hover med små plirrende øjne op ad hullet. "Hvad hulen er det" siger muldvarpen, "I er da nogle underlige jordklumper". "Vi er altså ikke jordklumper hr.

Muldvarp" svarer Fire og rejser sig op, "vi er to nisser, som er ude at lede efter mennesker. Men vi gik vild i skoven, og så overnattede vi i din hule". "Jamen dog", svarer muldvarpen, "det var dog uheldigt, jeg troede at I var jordklumper, selv om I jo var noget bløde. Jeg ser jo ikke så godt. I kom da forhåbentlig ikke til skade, små nisser?" "Næh" mumler Fem og gnider sig på bagdelen som er blevet noget øm efter landingen på jorden.

"Måske kan jeg byde på lidt morgenmad, siger muldvarpen venligt. Jeg har gemt en dejlig fed regnorm – var det noget?" mange tak siger Fire hurtigt, men vi vil ikke være til ulejlighed, vi finder selv lidt nødder og bær, men vi vil gerne komme tilbage og snakke med dig, hvis du har tid".

"Til tjeneste" siger muldvarpen, "jeg har masser af tid", når jeg skal være helt ærlig, så sker der ikke så hulens meget hernede under jorden". Og muldvarpen sukker lidt trist, men går så ned for at nyde sin dejlige fede regnorm.

Nisserne skynder sig af sted, og det lykkes dem at finde nogle buske, som stadig har masser af bær, så nissemaverne bliver godt fyldte. Så vender de tilbage til muldvarpeskuddet. De kan høre smaskende lyde dernedefra, så et tilfreds suk, og lidt efter stikker muldvarpen hovedet op af hullet, mens den slikker sig om knurhårene. "Ah, det gjorde godt", siger den og klapper sig på maven, og Fire, som ikke har lyst til at høre mere om muldvarpens morgenmad, skynder sig at sige: "vi vil gerne spørge dig om noget, hvis det ikke er for meget ulejlighed?".

Spørg væk, spørg væk, svarer muldvarpen, det er da det mindste jeg kan gøre efter den flyvetur, jeg gav jeg i morges – og de kan høre at det klukker lidt nede i muldvarpens tykke mave. Det er længe siden, at jeg har oplevet noget så sjovt. Flyvende nisser. Det er faktisk længe siden at jeg har oplevet noget som helst. Og så sukker den lidt igen.

"Kender du noget til mennesker" spørger Fire. "Mennesker" siger muldvarpen, og gnider sig længe på snuden, "minder de på nogen måde om regnorme – kan de spises?".

"Mennesker er meget større end regnorme" svare Fem, som også gerne vil være med i samtalen, de ligner os nisser, men de er meget større – og jeg har aldrig hørt at de skulle være spiselige".

"Nu ser jeg jo ikke så godt", siger muldvarpen, "og jeg kommer sjældent op over jorden, så hvis mennesker ikke kravler rundt under jorden, er jeg nok ikke stødt på dem. Næh, det kan jeg nok ikke hjælpe jer med". Og så sukker den lidt igen.

"Men der er noget andet," siger Fire, "tror du at du kan hjælpe os med at komme ud af skoven. Vi er på vej hen til en gård som ligger på den anden side af åen og markerne, men nu har vi været på vej i flere dage end jeg har fingre på min hånd, og vi er ikke engang kommet ud af skoven endnu."

Muldvarpen tænker sig længe om.

"Jeg havde en gang en gang" siger han så. Nisserne ser lidt forvirrede ud, så han skynder sig at fortsætte: "jeg mener, for længe siden da jeg var yngre og stærkere, og noget tyndere, gravede jeg en gang, som endte lige uden for skoven ude på marken. Det var en flot gang, et stort stykke arbejde, men jeg har ikke brugt den i lang tid. Når sandheden skal frem er jeg blevet for tyk til at komme igennem den." Muldvarpen sukker. Det gør den ret tit, synes nisserne. Men så fortsætter den.

”Jeg havde faktisk en god ven, som boede derude et sted, ham har jeg heller ikke set i lang tid. Sidst jeg var på vej ud for at besøge ham, sad jeg fast i gangen i tre dage. Det var ingen spøg, så siden har jeg holdt mig til den største hule, og gangene omkring den. Og muldvarpen sukker endnu en gang.”

”Vi kan da hjælpe”, siger Fem ivrigt, og både muldvarpen og Fire ser lidt forbavset på ham. ”Vi kan da hjælpe med at grave gangene bredere, og så kan vi løbe den vej ud – så er vi lige ude på marken, og der kan ikke ske os noget farligt undervejs – altså undtagen hvis vi sidder fast et sted”.

”Glimrende ide” siger muldvarpen hurtigt, ”hvis vi er tre til at grave går det tre gange så nemt, og hvis en af os skulle sidde fast kan de andre to grave mig fri”

Og så går de i gang, nisserne finder to flade sten som de kan bruge som skovle, og muldvarpen bruger sine stærke, brede forpoter.

De graver og graver. De kan ikke se noget nede i den mørke gang, så engang imellem støder de sammen og siger ”Av” og ”undskyld”. Ellers siger de ikke så meget, for det er hårdt at grave. Engang imellem skubber muldvarpen den jord, som de har gravet løs, op med et vældigt skub, så der bliver et muldvarpeskud oppe på jorden. Nisserne benytter så lejligheden til at stikke hovedet op og få en mundfuld frisk luft og se, hvor langt de er kommet. Muldvarpen vil også holde spisepause ind i mellem, og nisserne skynder sig op, og leder efter nødder og bær mens han smasker sin regnorm i sig.

De har gravet både langt og længe, da de hører en mærkelig lyd lige foran sig. Der er noget der skraber og kradser og stønner og puster i gangen foran dem. Så kan de høre en stemme der siger : ”forbaskede gang, alt for smal. Av for pokker min mave”. ”Gamle ven” råber hr. Muldvarp glad, ”er det virkelig dig”. ”Ja vist er det mig, vrisser stemmen foran dem, ”jeg var på vej hen for at besøge dig, vi har jo ikke set hinanden i årevis, og så tænkte jeg, at det var så kedeligt at sidde alene i julen, men den forbaskede gang er alt for smal. Jeg har siddet her i to dage, og hverken fået vådt eller tørt”.

De to gamle venner omfavner hinanden så godt det nu kan lade sig gøre når den ene sidder fast på midten, og så skubber hr. Muldvarp en ordentlig dyng jord op, så de rigtig kan se hinanden. Mens de graver den anden muldvarp fri – det går hurtigt, de er jo tre om det,- fortæller Hr. Muldvarp om nisserne og deres rejse. Og hans ven siger, at han bor lige i i hegnet mellem skoven og marken. Så hvis de alle sammen hjælper hinanden med at grave gangen bredere på det sidste stykke, kan han skubbe dem op på marken så let som ingen ting. Så graver de alle fire løs og snart er de ved muldvarpehulen, ganske tæt ved det sted hvor nisserne skal skubbes op på marken.

Men muldvarpene synes nu at de skal vente til i morgen, for i aften skal vi holde fest siger de og fejre at to gamle venner er mødtes igen. Der skal spises nogle regnorm. Nisserne skynder sig at sige at det vil være fint for dem, at vente til i morgen, når det er lyst, men at de er alt for trætte til at holde fest. Og så graver de sig en lille hule lidt væk fra muldvarpene, trækker nissehuerne godt ned om ørerne, og sover.

11. december

Det er ikke ret tit, at man to dage i træk starter dagen med at blive kastet op på jorden i et muldvarpeskud. Men det er faktisk det, der sker igen for Fire og Fem om morgenen den 11. december. De har sagt pænt farvel til de to gamle muldvarpe, sagt nej tak til morgenmad, (endnu en omgang regnorm) og sidder nu på hver sit muldvarpeskud og kigger ud over marken som – endelig - ligger foran dem. De kan faktisk se den kæmpehøj, som musene har snakket om, og de er meget spændte på at møde den gamle nisse. Altså hvis han stadig bor der.

Men nissebørn har skarpe øjne og korte ben, så det vil nok tage dem hele dagen at nå derhen. De er i strålende humør, mens de hopper og småløber af sted. Det er dejligt at være ud af skoven, og det er meget lettere at færdes herude i græsset end inde mellem trærødder og sten.

De synger deres rejsesange og Fem digter helt alene et nyt vers:

Nu er vi ude af skoven
som var så stor og mørk og kold
og her er ingen ræve
for den er løbet hjem

Det er et godt vers, synes Fire, og de synger det mange gange, indtil de kan det udenad.

De er så optaget af sangen, at de slet ikke lægger mærke til, at en stor rovfugl svæver lige over deres hoveder og holder øje med dem.

Og så, lige da Fem er ved at vise Fire, at han faktisk kan løbe lige så hurtigt baglæns som forlæns, slår høgen til. Hurtigt som et lyn dykker den, griber fat i Fem med kløener og begynder at stige opad.

Fem piber ynkeligt som en lille mus, men han kan ikke stille noget op mod høgens stærke kløer. Men hvis høge er hurtige, så er nisser endnu hurtigere, og da Fems træsko er lige ud for Fires ansigt, går det op for hende, hvad der er ved at ske.

Hurtigere end man kan nå at tænke det, springer hun op, tager fat i Fems ben og holder fast. Og det bliver hun ved med selv om høgen stiger og stiger, højere op end de højeste trækroner.

"Hold fast Fem" råber hun, og holder selv fast, og Fem, der er helt hvid om næsen af skræk, hvisker at det behøver han ikke for høgen holder fast i ham.

Høgen begynder at flyve langs med skovbrynet. "Den skal nok hjem til sin rede" tænker Fire. Med os. Bare den ikke har unger. Men så trøster hun sig med, at den nok ikke har unger midt om vinteren. Men en sulten høg er selvfølgelig rigeligt.

Efterhånden begynder høgen at puste lidt tungt, og Fem kan høre at den mumler for sig selv: "Det var da pokkers så tung den nisse er," og så kigger den ned på sine fødder og opdager at der hænger ikke en, men to nisser dernede.

"Hvad skal du?" råber den til Fire, "stå af, du er alt for tung. Dig kan jeg æde en anden gang". "Du æder ikke min lillebror" siger Fire bare med sammenbidte tænder, mens hun holder fast på Fem med alle sine kræfter. Lidt efter lander de i høgens rede, højt, højt oppe i et træ. Meget højere oppe end rågernes reder. Høgen giver slip på Fem og Fire slipper også sit tag, og så står de lidt og kigger på hinanden.

"Nå" siger høgen, "hvem af jer skal jeg så tage først? Jeg tror jeg starter med den lille her, han ser mest mør ud". Høgen strækker næbbet frem mod Fem, men inden den når at røre ham, træder Fire et skridt frem og træder høgen hårdt over tærerne med sin træsko og siger "Du æder ikke min lillebror". "Av!" siger høgen, "lad være med det", og den strækker igen næbbet ud efter Fem.

"Hørte du ikke hvad jeg sagde" hvæser Fire og træder Høgen over den anden fod. "Av!" siger høgen igen og trækker sig lidt tilbage, "det gør ondt".

"Du æder ikke min lillebror", siger Fire for tredje gang og giver høgen en ordentlig en over næbbet. Fem føler sig meget lettet, for han ved at når Fire har det udtryk i ansigtet, så er der ikke nogen, ikke engang en høg, der tør andet end at lystre.

Og ganske rigtigt. Høgen trækker sig lidt tilbage, mumler noget om at finde sig en mere medgørlig frokost, og forsvinder så hurtigt, at det næsten ser ud som om den flygter.

Fire omfavner Fem, der stadig er lidt bleg om næsen, og siger: "Er du OK Fem?", "ja" siger Fem, "det tror jeg da nok. Men hvordan bar du dig ad Fire, var du slet ikke bange?" "Jeg var bange for at der skulle ske dig noget", svarer Fire. "Jeg var ikke bange for den dumme høg".

"Men vi må væk herfra i en fart" fortsætter Fire. "Høgen kommer snart tilbage, og så er det ikke sikkert at vi slipper så let".

"Men hvad gør vi" siger Fem med en stemme, der ryster lidt. Fire kigger ud over redekanten, der er langt ned, men lige under reden ligger en stor bunke visne blade som er blæst sammen af vinden. "Vi springer" siger hun.

Og det gør de. De tager hinanden i hånden, lukker øjnene og springer. Og de lander blødt og uskadt i bladene. Næsten da.

"Av!" skriger Fem, "av min numse, jeg landede på noget spidst. Av det stikker". Han prøver at rejse sig op, men samtidig begynder bunken af visne blade at bevæge sig, og et temmelig forsovet og misfornøjet pindsvineansigt kigger frem.

"Hvad har I gang i?" siger pindsvinet, temmelig gnavent, "hvor kommer I flyvende fra?, kan man nu ikke få sin vintersøvn i fred længere?". "Det må du meget undskylde, det var ikke med vilje" siger Fem, og så fortæller de hele den forfærdeligt historie om høgen, så pindsvinets pigge stritter af skræk. Lidt efter siger pindsvinet at de gerne må gemme sig i hans bladdynge indtil det bliver mørkt, for høgen ser ikke godt i mørke.

Men da de har siddet lidt i bladene og er kommet sig oven på forskrækkelsen, kommer Fire i tanker om noget. "Nu er vi jo tilbage i skoven igen", siger hun noget modfaldent. "Mon vi nogensinde finder kæmpehøjen?".

"Kæmpehøjen", siger pindsvinet, som ellers har siddet og småsovet. "Den kender jeg. Der bor en gammel nisse, ham får jeg tit en lille passiar med. Sommetider sætter han mælk ud til mig. Det får jeg nu så forfærdelig ondt i maven af, så jeg vælter som regel bare skålen. Men det er da pænt af ham".

"Kan du vise os vejen til nissen i kæmpehøjen?" spørger Fire ivrigt "Ja såmænd kan jeg så" siger pindsvinet". Men jeg er ikke meget for at færdes ude i dagslys, så vi tager af sted meget tidligt i morgen, eller måske rettere i nat, så I må heller hvile jer lidt, for det bliver en lang tur.

12 december

Man kan ikke ligefrem sige, at turen hen til kæmpehøjen går hurtigt. Nissebørnene er blevet vækket af pindsvinet, mens det stadig er buldermørkt udenfor, så i begyndelsen gaber de og er lidt utidige. Heldigvis kommer der efterhånden lidt måneskin, så de nogenlunde kan se hvor de går. Men det er nu hverken på grund af mørket eller søvnigheden, at det går noget langsomt fremad, for nissebørnene er vant til at bruge deres ben – også selv om de er trætte.

Næh, det der tager tid er, at pindsvinet skal snuse og snøfte til alt, hvad det kommer forbi, for at se eller rettere lugte om der er noget spiseligt - og er der noget, så spiser han det. Helt galt går det da de kommer forbi et sted, hvor der ligger nogle halvrådne nedfaldne æbler. Fire og Fem spiser lidt af æblerne, og pindsvinet bliver helt lykkelig, for han elsker æbler, og han ruller sig i dem, så nogle af æblerne hænger fast på hans pigge. Så resten af turen går han rundt med tre æbler på ryggen. Det ser meget underligt ud, og Fire og Fem er ved at komme til at grine, hver gang de kigger på hinanden.

Det er så småt begyndt at lysne, da de foran sig kan se noget, der er mørkere end himmelen bagved. En lille bakke med nogle store sten oven på, -Kæmpehøjen. Og da de kommer nærmere, kan de se et lille lys mellem de store sten. "Se" siger Fire, "der er lys deroppe". "Nå så er han da hjemme den gamle Kæmpenisse", siger pindsvinet, "det var godt, så er vi ikke gået helt forgæves. Men kan I ikke skubbe lidt bagpå, for bakken er stejl for et gammelt pindsvin".

Fire og Fem tænker, at det nok var gået lidt lettere, hvis pindsvinet ikke havde spist så meget undervejs, men de siger ikke noget.

Det er ikke helt let at skubbe et pindsvin, med alle de pigge der vender bagud, så i stedet tager de fat i hver sit forben og trækker til, og ved fælles hjælp og en del pusten og stønnen, kommer de da alle tre op.

På toppen af bakken bliver de stående og kigger. Lige ved foden af en af de store sten, kan de se en åbning, der tydeligvis fører ind til en hule, hvorfra lyset strømmer ud. Og ved siden af hulen står en nisse. Den første nisse de har set, siden de drog af sted hjemmefra. Han er temmelig gammel og meget tyk, og han smiler bredt: "Velkommen hr. Pindsvin, det er længe siden, og du har gæster med kan jeg se."

"Ja" puster pindsvinet. "Det er to små nisser som faldt ned i hovedet på mig i går. Men det kan de selv fortælle om. De vil vist gerne snakke med dig om noget, men det kan de også selv fortælle om".

"Jamen det var da hyggeligt" siger den tykke nisse, "kom indenfor og få lidt at spise, jeg skulle netop selv til at have morgenmad".

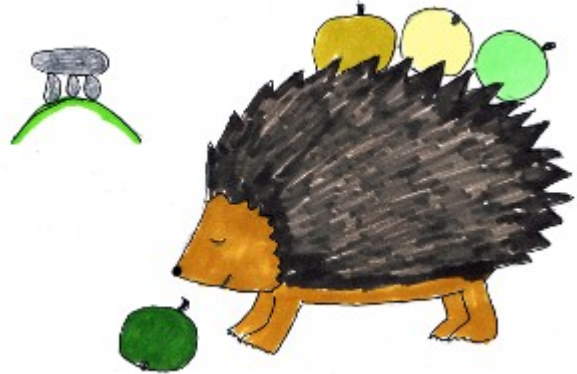
"Jeg tror nu at jeg trisser hjem med det samme" siger pindsvinet, "jeg er jo ikke meget for at være ude i dagslyset ved du". "Men du skal da lige have en skål mælk" siger nissen, men pindsvinet hører det vist ikke, han vinker blot med en forpote og mumler noget om en anden gang. Og et øjeblik efter er han forsvundet i mørket.

"Jamen så må I to da komme indenfor," siger nissen venligt og går i forvejen ind i hulen. "Ja her bor jeg så, fortsætter han. "De kalder mig Kæmpenissen. Ja det er altså fordi jeg bor i kæmpehøjen, ikke fordi jeg er kæmpestor. Selv om jeg jo er blevet en del større med årene", siger han med et lille suk og klapper sig på sin tykke mave.

Hulen er meget større, end man skulle tro, og meget bekvemt indrettet med bord og fire stole og en meget stor seng henne ved den ene væg. "Sæt jer ned, sæt jer ned" siger Kæmpenissen, "vi skal da have lidt mad." Og så går han ind i rummet ved siden af og kommer tilbage med så meget mad som han overhovedet kan slæbe. Noget af det er mad som nissebørnene aldrig har set før, ost og mælk og kage og andre lækkerier. Fire og Fem tager godt for sig af retterne, men den tykke nisse spiser dobbelt så meget som de to tilsammen, og bagefter klapper han sig på maven, læner sig tilbage og siger "Og hvad var det så I ville vide?". "Jo" siger Fire, "kender du noget til mennesker?".

"Javist" siger nissen, lukker øjnene og tænker sig lidt om,

"I gamle dage" siger han så, "kom der tit mennesker herud. Ja det var før jeg selv blev født, men min far og min bedstefar har fortalt om det. De kom herud om sommeren og havde madkurv med og sang og

snakkede, og sommetider dansede de i græsset rundt om stenene. De vidste godt at der boede nisser heroppe, for de efterlod tit lidt mad til dem og de sagde altid "farvel og tak for i dag" til nisserne når de tog af sted igen.

Der var også nogen, der kom herop og lagde små gaver til nisserne for at få hjælp af dem. Dengang mente menneskene at nisserne havde magt over, hvordan kornet stod på marken og om dyrene blev syge og om høstvejret blev godt. Derfor satte de også altid en særlig stor skål grød herop juleaften, for at nisserne skulle bringe dem held hele det næste år. Det var gode tider, ak ja." Kæmpenissen sidder lidt i sine egne tanker, og sukker et par gange.

"Men" fortsætter han så "senere kom der også mennesker af andre grunde, og de var ikke så rare".

"Hvad for grunde?" spørger Fem, da Kæmpenissen igen går i stå.

"Jo ser I, ud over at menneskene troede at nisserne havde magt over vejret og den slags, så troede de også, at der var en stor guldskat gemt heroppe, som nisserne passede på. I lang tid turde de jo ikke lede efter den, fordi de var bange for at blive uvenner med nisserne. Men efterhånden var det som om menneskene ikke rigtig troede på nisserne mere. De holdt op med at komme med mad til dem og at bede dem om hjælp, og i stedet begyndte de at grave efter skatten. De kom herud med store skovle og endevendte hele højen. Det var et farligt postyr. Vores hjem blev ødelagt flere gange, og uro og larm var her ..." "Men fandt de skatten?" Spørger Fem ivrigt. Nissen sender ham et sært blik – nærmest sådan lidt listigt. "Næh", siger han så langsomt, "næh, det gjorde de ikke"....

"Men hvor er de mennesker så henne nu?" spørger Fire ivrigt, det er det, der interesserer hende mest. Kæmpenissen tænker sig lidt om, så siger han langsomt, "Alt detteher er jo meget længe siden. Jeg har ikke haft besøg af mennesker heroppe i umindelige tider, ikke engang ved juletid.

I gamle dage var der mennesker, det er helt sikkert, men jeg tror faktisk ikke at der findes mennesker mere".

"Men det gør der!" råber Fire og Fem i munden på hinanden. "Vi har set dem".

"Jaså, jaså" siger den tykke nisse. Men Fire synes at han lyder som om, han ikke rigtig tror på dem.

"Kan vi ikke tale videre om det lidt senere?" spørger Kæmpenissen, "nu synes jeg, at vi skal rydde maden væk og tage et lille hvil". Nissebørnene hjælper til med at bære resten af maden ud i forrådsrummet, og da de kommer derud, må de spærre øjnene op. Aldrig har de set så meget mad på en gang. Ost og brød og æg og pølser i bunkevis. Der er vist mere mad en nissebørnene har spist i hele deres liv.

"Hvor har du alt det mad fra?" kan Fire ikke lade være med at spørge.

"Man har jo sine forbindelser", siger Kæmpenissen lidt svævende. Det bliver Fire jo ikke meget klogere af, så hun forsøger igen – hun er jo en stædig lille nisse."Hvilke forbindelser? spørger hun. "Joh" siger Kæmpenissen, "jeg kender et par skader, som bor ovre på gården på den anden side af åen. Ja de bor der ikke fast, de kommer og går, men ind imellem holder de til der. Og de øh... har adgang til forskellige ting – mad altså. Så engang imellem kommer de så med lidt til mig". "Hugger de maden?" spørger Fire som stadig synes at Kæmpenissen er noget uklar. "Ja det ved jeg ikke" skynder han sig at sige. "Det ved jeg ikke noget om".

"Men får du så maden helt gratis?" spørger Fem. "Øh, nej jeg betaler. Skader er jo glade for blanke ting så øh,,," og så tier nissen bomstille.

"Men nu skal jeg have min middagslur" siger han så meget bestemt. Sætter sig i sin stol og giver sig øjeblikkelig til at snorke.

Fire og Fem er også trætte, så de lægger sig på den store seng og falder i søvn.

Efter et stykke tid vågner Fem og synes at han er lidt sulten. "Jeg kunne godt spise lidt ost" tænker han og vil liste sig ud i forrådsrummet.

Men han må være gået ud af en forkert dør, for i stedet for at komme ud i forrådsrummet kommer han ud i en lang gang. Og gangen deler sig og bliver til flere gange. Fem prøver at vende om for at gå tilbage, men det er så mørkt, at han ikke kan se, om det er den rigtige vej. Han begynder at løbe mens han kalder på Fire, men der er ingen der hører ham. Han løber og løber, men gangene bliver bare ved og ved. Og han synes at han må have løbet i flere timer, da han endelig kommer til en dør. Det må være døren til forrådsrummet tænker Fem og skubber døren op. Men det er ikke forrådsrummet. Det rum han kommer ind i er ikke helt mørkt, der kommer lys ind gennem et hul i væggen, og Fem kan se, at der midt på gulvet står en stor kiste, fuld af noget, der glimter og skinner i det svage lys.

Fem går helt hen til kisten, kravler op og rører ved det, der er i den. Han har aldrig set noget lignende, men han er ikke i tvivl om hvad det er. Det må være den guldskat, Kæmpenissen fortalte om.

Fem er helt fortumlet. Nissen har altså fundet guldskatten, og det er den han betaler skaderne med. Nu forstår han det hele.

Men hvordan skal han komme tilbage? Han går hen til døren, men den har lukket sig og der er ikke noget håndtag på denne side. Han kan ikke komme ud. Han skubber hårdt til døren, men det hjælper ikke. Han prøver, om han kan nå op til vinduet i væggen, men det sidder for højt oppe. Så prøver han at skubbe på døren igen, men den giver sig ikke.

Fem er lige ved at give sig til at græde, men så tænker han, at når Fire opdager, at han er væk, vil hun lede efter ham. Og lige meget hvor lang tid det tager, vil hun blive ved med at lede, til hun finder ham.

Fire er heldigvis en meget stædig nisse.

Og så sætter han sig ned og venter.

13 december.

Der er en meget træt og forknyt lille nissedreng, som Fire og Kæmpenissen finder i skatkammeret næste morgen.

Da Fire dagen før vågnede af sin lur, og opdagede at Fem var væk, var hun først ikke særlig bekymret. Fem er jo en nysgerrig lille nisse, og Fire regnede med, at han var gået på opdagelse på kæmpehøjen. Vejret var dejligt, så hun gik selv udenfor og kiggede på de store sten og forsøgte at kravle op på dem. Det var nu sværere, end man skulle tro, så i stedet gik hun rundt om den lille bakke, for at se, hvad der var på den anden side.

Undervejs mødte Fire et par mus, og hun spurgte dem, om de havde set en nisse, lidt mindre end hende selv, men musene rystede blot på hovedet, og skyndte sig videre. Lidt efter mødte hun en ung hare, som standsede op og lyttede interesseret, da Fire forklarede, at hun ledte efter sin lillebror. Men haren havde heller ikke set ham, men den lovede, at den nok skulle kigge efter ham og sende ham hjem til nissehulen, hvis den så ham.

Lidt senere besluttede Fire at bruge resten af dagen på noget nyttigt, så hun gik ind og satte sig over for Kæmpenissen og sagde at hun ville vide alt om de mennesker han havde mødt. Og nissen fortalte alt hvad han vidste og lidt til, og de var så optaget af at snakke, at det pludselig gik op for Fire at det for længst var blevet mørkt. Hun gik ud på højen og kaldte på Fem, mange gange. Men Fem dukkede ikke op.

Så insisterede Kæmpenissen på, at de skulle have et solidt aftensmåltid, og bagefter lagde han sig på sengen og snorkede.

Fire gik uroligt rundt i hulen. Hvor i alverden var Fem blevet af, det lignede ham ikke at være så længe væk på egen hånd. Hun fik øje på døren ved siden af forråds-kammeret og gik hen og ruskede i Kæmpenissen. "Hvor fører den dør hen spurgte hun?". Nissen satte sig op og så sig lidt forvirret omkring "Nåh, den dør, den øh, fører ikke rigtig nogen steder hen, Men forresten er den altid låst, så den skal du ikke bekymre dig om". Og så snorkede han videre. Fire tænkte sig lidt om, det nyttede jo ikke at gå ud at lede efter Fem nu. I stedet lagde hun mere brænde på ilden og lukkede døren på klem, så lysskæret kunne ses udefra. Hvis Fem skulle dukke op i løbet af natten. Og så trøstede hun sig med at han nok havde fundet et sted at sove. De havde jo efterhånden sovet mange mærkelige steder på deres rejse. Og så faldt Fire i søvn.

Men ud på morgenen bliver hendes søvn er urolig og hun vågner med et sæt, og med en tydelig fornemmelse af at noget er helt galt. Hun går lidt forvirret rundt i hulen og åbner døren til forråds-kammeret, men der er Fem selvfølgelig ikke. Fire rusker i den lille dør ved siden af og opdager at den er åben. "Vågn op råber hun til Kæmpenissen, "han er gået herind det er jeg sikker på. Kom nu, kom nu". Og Kæmpenissen tumler ud af sengen, med skægget strittende i alle retninger, mens Fire griber en stor pind og får ild på den, så den kan bruges som fakkell.

"Hvor fører de her gange hen?" spørger hun nissen, der kommer pustende bagved hende. "Ja de fører mange steder hen" svarer han, "men de fleste ender blindt. Men der er et rigtigt rum med en dør – det er den vej".

Når man kender vejen, er der ikke så langt hen til rummet med døren, og ved fælles hjælp får de den lukket op. Og der, i lyset fra faklen, ser Fire to ting – en stor skatkiste og en meget lille Fem.

En træt og forknyt lille Fem.

"Kom" siger Fire blot, uden at kaste så meget som et blik på skatkisten. "Kom Fem, nu går vi". Og så går de tilbage til hulen. De sætter sig tæt ved siden af hinanden, og Fem fortæller om, hvordan han gik vild og endte i rummet med skatkisten, og hvordan han ikke kunne åbne døren igen, da den havde lukket sig bag ham. "Jeg var lidt bange" siger han, "men Fire, nu ved jeg, hvad han betaler skaderne med. Ja sige Fire", "sikken en masse guld." "Så er det klart, at han har så meget mad,". "Ja" siger Fem "og at han er så tyk". Og så fniser de begge to, og føler sig straks bedre tilpas. Lidt senere siger Fire, "jeg synes at vi skal blive her resten af dagen, men i morgen må vi se at komme videre. Måske skulle vi snakke lidt med den hare, jeg

mødte i går, den var meget venlig, måske vil den hjælpe os.”

De går udenfor, og Fire kalder et par gange på haren, og et øjeblik efter kommer den springende. ”Nå du har fundet din lillebror” siger den venligt, da den får øje på Fem, ”det var da godt”.

”Måske kan du hjælpe os” siger Fire. ”Vi er ude for at lede efter mennesker. Har du set nogen her omkring? De ligner os, men er meget større og de ser glade ud.” ”Tja, jeg ved snart ikke” siger haren, og gnider sig lidt om snuden, ”det kunne godt være sådan nogen, hundene har med i snor, når de går tur herude”. ”Hvordan i snor?” spørger Fem ”Joh” forklarer haren, ”hundene har en snor i halsbåndet og den er sat fast på menneskernes hænder. Det er nok for at hundene kan holde styr på dem. Måske er de der mennesker noget vilde. Hvis det da er mennesker”.

”Jeg vidste ikke at mennesker var så vilde” siger Fire tankefuldt, ”tror du – kan det være trolde?” ”Har de hår i ørerne og lugter af sure tæer?” spørger Fem. ”Det ved jeg ikke” siger haren, ”jeg kommer aldrig så tæt på dem. Så snart hundene kommer, løber jeg min vej. Men en af dem kommer i hvert fald ovre fra gården på den anden side af åen”. ”Det er der, vi skal over, siger Fire, men der er stadig langt, hvordan kommer vi derover?” ”Jeg kan give jer et lift ned til åen” siger haren. ”Der er ganske vist en bro, men den er langt væk, og der tør jeg ikke løbe hen. Men jeg ved et sted nede på bredden, hvor der tit kommer ænder, måske kan de hjælpe jer over”.

”Det er pænt af dig” siger Fire lidt genert. ”Hjemme tager vi tit en tur med harerne. De plejer at få en gulerod for det. Er det i orden med dig”. ”Ja det er fint” siger haren ”en gulerod er fint”.

”Jamen så vil vi gerne med i morgen tidlig” siger Fire. ”Det er en aftale siger haren”.

Og så går nisserne tilbage til hulen. Den gamle nisse er lidt ked af at høre, at de vil af sted allerede næste dag, men han lover at give dem en god madpose med og en gulerod til haren og lidt brød til ænderne. For det plejer at sætte dem i godt humør, siger han.

14. december

Næste morgen er nisserne på benene, så snart det bliver lyst. Kæmpenissen har pakket en solid madpose til dem, og med den og en gulerod i hånden går de udenfor, hvor haren allerede står og venter på dem.

Og så går det i susende fart hen over marken. De kan godt mærke at denne hare er en noget yngre model end dem de plejer at bruge derhjemme, og inden de ved af det står de på bredden af åen. "Her ender turen" siger haren. "Jeg er ikke meget for vand".

Nisserne siger pænt tak for turen, haren får sin gulerod, og i tre lange spring er den væk.

Nisserne står lidt og kigger op og ned ad åen. Den er vældig bred, og nisser er faktisk ikke særlig glade for vand, så det ser lidt uhyggeligt ud. Og der er ingen ænder i sigte. Så de må bare sætte sig ned og vente. Mens de venter digter de endnu et vers til rejsesangen

Vi sidder her ved åen,
som er så stor og fuld af vand,
men hvis vi bare venter
så kommer der en and

Da de har ventet så længe, at de næsten er blevet utålmodige, hører de rappende stemmer, der nærmer sig, og et øjeblik efter kommer to ænder sejlene hen imod dem.

Det er tydeligvis en han og en hun og de er tilsyneladende så opslugt af hinanden, at de slet ikke ænser nisserne, selv da de gør holdt lige ud for dem.

"Åh du er så smuk mit lille andelår" siger andrikken, "og du er en rigtig andesteg", svarer hunanden, og så kyskes og næbber de så nisserne bliver helt forlegne. "Du har den sødeste lille gump, min lille dunpude", fortsætter andrikken og napper hunanden kærligt bagi, "og du er en rigtig lokkeand" fniser hunanden. Og så kysser de hinanden igen.

"Hvad hulen er der i vejen med dem" hvisker Fem "er de blevet tossede eller hvad?"

"Jeg tror de er forelskede" siger Fire lidt drømmende, "så bliver man sådan lidt tosset."

"Skal jeg finde lidt andemad til dig?" spørger andrikken nu. "Åh jeg kan såmænd leve af kærlighed og åvand" henånder hunanden, men nu synes Fem, at det kan være nok. Han rejser sig op, rømmer sig kraftigt og råber: "Halløj I to, må vi lige snakke med jer". "Vær lidt høflig over for damen" siger andrikken surt, "det er min kæreste". "Ja, det har vi opfattet" siger Fem, "men kunne I ikke tænke jer at hjælpe os over på den anden side, for vi skulle gerne derover, og vi kan ikke svømme. Andrikken ser ud til at tænke sig lidt om, men hunanden siger. "Åh hvor er de søde de små, tænk engang kæreste, når vi får vore egne små ællinger."

"Javist" siger andrikken "Javist, joh vi kan da godt hjælpe jer over". "Vi har noget brød, som I kan få", siger Fire. "En romantisk middag bare for os to", siger hunanden, "lad os gøre det kære". "Jeg tager dem begge to" siger andrikken og puster sig lidt op. "En lille hunand som du skal ikke få uorden i sine fine små fjer". "Nej kæreste, jeg er parat til at dele byrderne med dig. Jeg tager den ene". svarer hunanden og ser meget tapper ud

"Tager I os med eller hvad?" spørger Fem igen, for nu gider han snart ikke høre mere pjat, og det lader til at virke denne gang, for et øjeblik efter er de på vej over åen på hver sin and, Fem på hunanden og Fire på andrikken.

Det er en lang og farlig tur for nisserne.

Vandet er koldt og dybt og der er langt over til den anden bred. Men ænderne svømmer muntert af sted, mens de kappes om at sige små kærlige ord til hinanden, og omsider når de da over. Ænderne får deres brød, og det sidste nisserne hører, da de forsvinder ned af åen er: "Du er sødest", "nej, du er sødest", "nej du er sødest...."

"Bvadr" siger Fem, "hvis man bliver sådan af at være forelsket, så vil jeg være singlenisse resten af mit liv". "Det var nu sødt, at de var så forelskede" siger Fire, "men lidt tossede var de selvfølgelig".

Selv om de nu er kommet over åen, er der stadig et stykke vej at gå op til gården Og de traver nok så

muntret af sted mens de synger hele rejsesangen flere gange. De holder også et hvil og tager for sig af den gode mad i madposen.

"Jeg gad nok vide" siger Fire tankefuldt, "jeg gad nok vide, hvad der er på den gård. Men det får vi vel snart at vide", siger hun så, rejser sig op og trækker Fem med op. "Kom, vi skal være der inden det bliver mørkt" siger hun, "jeg vil nødigt sove her ude på marken i nat".

Da de nærmer sig gården, kan de se at den består af flere store huse, sådan som den gamle mus har fortalt. De lister ind af en stor port og kommer ind i et kæmpestort rum, hvor der dufter dejligt af hø og halm. "Se der er en stige" hvisker Fire, selv om der egentlig ikke er nogen grund til at hviske, for der er tilsyneladende ikke en sjæl i laden ud over dem selv." Lad os kravle op på loftet. Der kan vi sove i nat, og så kan vi udforske gården i morgen". Og det gør de så. De kravler op ad stigen, finder en dejlig bunke halm og putter sig godt ned i den. Så ligger de lidt og snakker om dagens begivenheder, og lidt efter sover de.

15. december

Den 15. december vågner Fem med et nys, fordi et halmstrå har kildet ham i næsen. Han nyser en gang til og denne gang så højt, at Fire også vågner ved det.

Hun sætter sig op, gnider sig i øjnene og gaber. Så kigger hun sig omkring. Nu hvor det er helt lyst kan de rigtig se, hvor kæmpestor laden er. "Det er det største hus jeg nogensinde har set" siger Fire, "det er vist hundrede gange større end vores nissehus derhjemme". "Ja, men vores hus er meget hyggeligere" siger Fem, som pludselig får lidt hjemve ved tanken om huset derhjemme i skoven. Han savner også Nisseemor lidt. Det kan Fire vist se på ham, for hun rejser sig op, hiver Fem op af halmen og siger "nu må vi vist i gang med at finde ud af, hvad der foregår på denne her gård. Tænk Fem, måske finder vi både nisser og mennesker her."

De hjælper hinanden ned ad stigen og skal lige til at smutte ud af porten, da de hører noget rasle i halmen bagved sig. Da de vender sig om, når de lige at se halen af en mus, som piler hen over gulvet og er lige ved at forsvinde ned i et musehul. "Halløj hr, Mus" råber Fire, "vent lige lidt, vi vil gerne snakke med dig". Musen forsvinder ned i hullet, men et øjeblik efter stikker den sin spidse snude frem og siger: "Fru Mus om jeg må be". "Øh, jamen så fru Mus", siger Fire, "vi vil gerne snakke med dig, kommer du ikke lige herud?"

"Næh du kan tro nej", svarer musen opbragt, "jeg kender din slags. Lokke det kan I, men når man så kommer ud, så haps! "Lille mus kom op af hullet" og "har du ikke lyst at lege med den lille kat", og så haps! Og uglen er ikke et hår bedre, den smisser og smiler, og inviterer på måneskinstur, men vover man sig ud så Haps!"

"Jamen fru Mus" indvender Fem, "vi er hverken ugler eller katte, vi er bare nisser, og nisser hapses ikke mus". "Ja det kan godt være" vrisser musen, "nisser mig her og nisser mig der, jeg bliver i mit hul. Basta. Og I kommer ikke inden for. Basta."

"Men vil du så ikke bare blive siddende lidt der, så vi kan snakke med dig", spørger Fem, "jeg tror vi kender noget af din familie". "Ja det kan godt være" siger musen surt, "vi er en meget stor familie, og den ville være endnu større hvis ikke nogen af os var blevet hapsset. Haps, haps."

"Men ham her er en meget gammel mus, som engang har boet her", skynder Fire sig at sige. "De var vist 18 søskende, og han gik senere til søs, men nu bor han i vores skov".

"Nå sådan", siger musen, nu noget roligere. "Det må jo så være min grandonkel på mødre side. Ja ham var der vist ikke meget ved. Han gik til søs, hvad det så end skulle gøre godt for. Jeg troede at han var blevet ædt af en fisk. Haps!"

"Kan du ikke fortælle os noget om dem, der bor her på gården?", spørger Fire, for at komme lidt videre med samtalen. "Bor her nogen nisser, og er her mennesker?"

"Ja, mennesker kender jeg ikke noget til. Måske er de her, måske er de her ikke. Jeg holder mig for mig selv, og kommer kun i laden og staldene. Man kender jo sin plads. Og åh jo, her er nisser, men de er jo for fine til at bo i stalden nu om stunder. Så dem ser jeg ikke meget til. Vigtige og storsnudede er de. Vil ikke have mus rendende rundt på deres loft, siger de. Så jeg holder mig til dyrene."

"Men kan du så ikke fortælle noget om dyrene?" spørger Fire, som er blevet lidt beklemt ved at høre om nisserne, der er blevet så fine på det. "Måske er det en god ide at lære dyrene at kende først."

"Ja først og fremmest er der køerne", svarer musen, "de er store og varme og venlige. Men her om vinteren bliver de let noget melankolske, når de ikke kan komme ud på marken, men må blive i stalden hele tiden. Så står de og hænger med hovedet, og længes efter solen og lyset. Og så synger de. Smukke og sørgelige sange om sommeren, der er gået, og bladene, der er faldet af træerne. Det er smukt at høre på, men meget sørgeligt".

Musen får ligefrem en lille tåre i øjet ved tanken om køernes sang.

"Og så er der grisene", fortsætter musen, som nu ser ud til at være i helt godt humør. "De er meget kloge dyr. Lidt grisede, især når de spiser, men kloge. Dem vil I kunne lære meget af.

Og så er der selvfølgelig hønsene og gæssene. Gæssene kommer meget omkring, de kan jo flyve. De kan nok fortælle jer alt det I gerne vil vide. Og så er der hunden, den er også venlig nok, men jeg er nu forsigtig og omgås den kun nødig. Ja og så er der jo katten. Den forbistrede kat. Ved tanken om katten gyser musen. "Nå jeg må løbe" siger den pludselig "farvel" og væk er den.

"Hvor blev den af?" spørger Fire, "vi fik ikke engang spurgt, hvor vi kunne finde dyrene. "Nå, men vi må vel selv gå ud og lede efter dem".

Da de kommer ud på gårdspladsen, er det første de hører nogle dybe brølende lyde. "Det må være

køerne" siger Fire, og så går de efter lyden, ind i en stor stald. Der står køerne på rad og række i deres båse, og da Fem kommer til at sparke til en tom spand, vender de alle sammen hovederne og kigger hen på nisserne med store smukke og sørgmodige øjne.

De to små nisser har aldrig før set så store dyr, og slet ikke så tæt på, men den nærmeste ko siger venligt, med sin meget dybe stemme: "Og hvad er I så for et par små nisser". "Joh" siger Fire "vi hedder Fire og Fem og vi kommer ude fra skoven, og vi er kommet for at besøge nisserne her på gården. Og dyrene" skynder hun sig at til føje. Det synes hun virker mere høfligt.

"Jamen det var da pænt af jer" siger koen, "Er i kommet helt ude fra skoven?" "ja" siger Fem "vi er kommet over alle markerne og vi sejlede over åen og "... "Hørte I det, piger?" siger koen til de andre køer "De kommer lige ude fra skoven og åen og markerne".

"Ak ja, markerne", sukker flere af køerne i munden på hinanden. "Markerne der stod grønne af græs, og åen der pludrede muntert af sted. Men nu er det hele langt borte" og så stirrer de fjernt frem for sig med deres store smukke øjne. Lidt efter begynder alle køerne at gumle hø i sig.

Nisserne sidder og kigger lidt på dem, og ved ikke rigtig hvad de skal sige. "Men fortæl om jeres rejse små nisser" siger en af køerne lidt efter, da de åbenbart er færdige med at spise "vi vil gerne høre noget derudefra".

Og så fortæller nisserne om alle deres oplevelser, og køerne står og lytter, og på de spændende steder vipper de lidt med ørerne. Og lidt efter begynder de at bøvse. De bøvser alle sammen og det ser ud som om de bøvser noget hø op og så begynder at gumle på det igen. Det er noget underligt noget at gøre tænker Fem, og lidt uhøfligt, men han siger ikke noget, for det er åbenbart sådan en vane, køer har.

Da køerne er færdige med at bøvse, er nisserne færdige med at fortælle, og det ser ud til at køerne er livet op af at høre om markerne og livet uden for stalden. For pludselig siger en af dem: "Kan I huske vores forårsdans – den vi danser, den dag vi kommer ud på marken for første gang?"

Og så springer den ud på gangen mellem båsene og begynder at danse. Den hopper og springer og står på én tå og snurrer rundt om sig selv. Og en efter en begynder de andre køer også at danse. Det er et overvældende syn. Klovene hamrer i jorden, hornene banker mod hinanden og de store yvere svinger fra side til side, så nisserne bliver helt rundtossede. "Du godeste" siger Fire til Fem, "Det havde jeg ikke troet om køerne".

"Næh", siger Fem, "men vi vidste jo heller ikke så meget om køer i forvejen".

Pludselig holder køerne op med at danse og går tilbage til båsene, hvor de igen står og ser frem for sig med store sørgmodige øjne.

Nisserne sidder og falder lidt hen, da den forreste ko pludselig råber "Malketid! Ind på række piger". Og så stiller køerne sig op på række. "Hvad skal der nu ske" spørger Fem forskrækket? "Vi skal ind malkerummet og malkes" siger koen, og en efter en går køerne ind i rummet ved siden af. Nisserne kan høre en brummende lyd derinde fra "Hvad er det?" spørger Fire "det er malkemaskinen, den pumper mælken ud af patterne og ned i en stor spand" svarer koen. "Avs!" siger Fire "det lyder ikke rart". "Det gør ikke ondt siger koen", og det er såmænd den eneste gang om dagen, hvor vi kommer ud herfra, så vi tager det som en oplevelse".

Lige inden den sidste ko går ind til malkerummet, siger den: "I må godt tage lidt mælk af mig, til aftensmaden". "Men hvordan gør jeg det?" spørger Fire, "bare tag den lille spand derovre og klem mig lidt på patterne så kommer mælken af sig selv" siger koen.

Fire klemmer til og ganske rigtigt - på et øjeblik er spanden fuld af dejlig frisk mælk.

Lidt efter vender alle køerne tilbage, stiller sig op i båsene og begynder igen at gumle hø.

"Skal vi ikke gå nu?" hvisker Fem. Han har ikke så meget lyst til at være der, når køerne igen begynder at bøvse.

Og så siger nisserne tak for mælken, tager fat hver sin side af spanden og lister ud, mens køerne ser efter dem med deres store, tungsindige øjne.

Den aften får nissebørnene dejlig komæk til aftensmad, og det sidste de hører inden de falder i søvn i høet, er køernes smukke melankolske sang ovre fra kostalden.

16. december

Det første Fire siger, da hun slår øjnene op den næste morgen er :” Vi fik slet ikke spurgt køerne, om de kender de nisser, der bor her på gården. Og om de har set mennesker her omkring.”. ”Næh”, svarer Fem, ”det var ligesom de ikke var i humør til at snakke om andet end græs og solskin og sådan noget. Men det så sjovt ud da de dansede”.

”Vi må finde de nisser i dag” siger Fire, ”selv om de er lidt vigtige, kan de vel i det mindste fortælle os, om der er mennesker her på gården”. ”Men hvor mon de bor henne siger Fem, ”de bor ikke her i laden og heller ikke i kostalden, så de må bo i et af de andre huse”. ”Vi prøver os frem” siger Fire, og så kravler de ned af stigen og lidt efter står de på gårdspladsen og kan høre køernes melankolske morgensang fra kostalden.

”Vi går herind” siger Fire og peger på en af de andre bygninger, ”måske er det her, nisserne bor”. Men så snart de træder ind ad døren bliver de klar over, at de er kommet ind til grisene. En masse grise, mange flere end nisserne kan tælle, går rundt mellem hinanden eller sidder i små grupper, og ser ud som om de taler ivrigt sammen.

Der lugter lidt stramt, men ellers er der lunt og hyggeligt, med halm på gulvet og store foder- og vandtrug, som grisene engang imellem går hen og spiser og drikker af. De spiser lidt griset, synes nisserne, for de snakker løs med både vand og mad i munden, så det sprøjter til alle sider.

”Det kan godt være at de er kloge”, tænker Fire ”men bordskik har de ikke lært”.

Der er en snakken og råben inde i stalden, så der ikke er til at høre ørenlyd og indimellem hviner grisene af latter. Der er ingen der bemærker nisserne, før de hører en stemme henne fra et hjørne: ”Luk lige døren, det trækker på de små.”

Da de vender sig om ser de, henne i hjørnet ved døren, en kæmpestor mor-so med en lang række smågrise, der hænger på hendes patter som perler på en snor.

”Øh undskyld”, siger Fem og lukker straks døren.

”Hvem er I?” spørger soen ”og hvad laver I her?”. ”Vi er to nisser” begynder Fire...” men soen afbryder hende:”Ikke så højt, du vækker de små”. ”Undskyld” hvisker Fire, ”vi er to nisser”....”

”Se nu vågnede Bittenus” siger soen, ”Så, så, lille ven, mor er lige her”.

”Som sagt er vi to nisser” prøver Fire igen. ”Jeg tror her er lidt for varmt for dem, siger soen”, ”kan du ikke lige åbne døren på klem et øjeblik?”. ”Selvfølgelig” siger Fire og åbner døren. ”Jo altså, vi vil gerne vide”.....”Bare Nuttegrisen ikke har feber” siger soen, ”jeg synes hun er så varm. Mærk lige på hendes pande”.

Fem rører ved pattegrisens pande med en finger, ”næh jeg tror ikke ...” ”Nu fejler I vel ikke noget ?” spørger grisen lidt skarpt, ”så I smitter de små”. ”Nej vi er sunde og raske siger Fire, ”og det vi ville spørge om var....” .”Åh, vær sød og spørg en af de andre” siger soen, ”jeg har virkelig ikke tid. De små...”

Fire og Fem går hen til en gruppe grise, som sidder og snakker i et hjørne. ”Undskyld” siger Fire, ”kan I ikke fortælle os noget?”

”Jo” siger en af grisene straks, ”vi kan fortælle dig alt. Vil du vide hvad hovedstaden i Holland hedder eller hvad fjorten gange fjorten er, eller skal vi gætte gåder?”

”Øh nej” siger Fire, ”vi vil sådan set bare vide noget om de nisser, der bor her på gården”

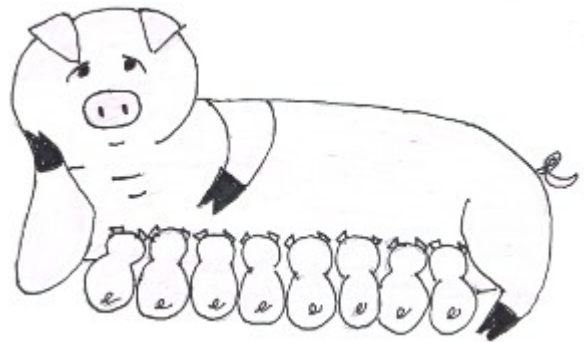
”Vil I ikke hellere spørge om noget virkelig svært?” spørger grisen. ”Vil du vide hvad verdens tungeste gris vejer eller hvor langt der er til månen?” ”Nej” siger Fire tålmodigt, Vi vil bare gerne vide, hvor vi kan finde de nisser, der bor her på gården”.

”Den var let” siger grisen. ”De bor i det højeste af husene, helt oppe på loftet. Der er en stige, som går op til en luge helt oppe under taget. Der skal I bare gå op”.

Nisserne takker mange gange, men det er der ingen der hører, for grisene er allerede ved at diskutere, om en nisse vejer det samme som en pattegris, eller omvendt.

Det sidste de hører er soen der råber: ”Luk døren lille børn, det trækker på de små”.

”Puha, de var godt nok kloge”, siger Fem. ”Men de var altså nogle grise”.

De går langsomt hen til det store hus. Det er ikke svært at finde stigen, men inden de går op står de lidt og tænker sig om. "Skal vi gå op Fem?" spørger Fire. "Ja", siger Fem "nu skal vi finde de nisser."

De kravler op ad stigen og kommer ind på et stort halvmørkt loft. Lige foran sig kan de se en lille dør. De går hen til døren og står lidt og trækker vejret dybt inden de banker på.

"Kom ind" siger en stemme, som de næsten synes at de kan genkende. Det er i hvert fald helt sikkert en nissestemme. "Kom ind," siger stemmen igen, og da de træder ind gennem døren står der ganske rigtigt en nisse foran dem. En høj og meget elegant nisse. Han har en skinnende rød hue på, og en elegant vest og smarte blå bukser. Han har endda en guldkæde hen over maven, og han trækker lidt ned i ærmerne, mens han siger: "Ser man det; ser man det. Et par små skovnisser – tør lige fødderne af, så er I søde".

Fire og Fem tørrer forfjamsket fødderne af på den meget rene måtte og ser sig omkring. De har aldrig set så fin en nissebolig. Der er tæpper og puder, og behagelige stole overalt. "Jamen kom dog inden for" siger den fine nisse. "Jeg er Gårdnissen, det er mig der styrer denne gård. Ja sammen med min hustru naturligvis.- Lille kone" kalder han så, "kom ind et øjeblik, vi har fået gæster".

Og så træder fru Gårdnisse ind, og hun er lige så fint klædt på som sin mand. Hun kigger lidt på nissebørnenes træsko, før hun siger: "Goddag goddag små venner. Nå, I er skovnisser, ja, ja", og så snuser hun lidt ind. "Har I lige været ovre ved grisene?". Det må Fire og Fem jo nikke ja til, og fru Gårdnisse siger ikke mere, men henter to gamle tæpper, som hun lægger over et par af stolene, før hun beder nissebørnene om at sætte sig .

De sidder lidt forlegne. Det er pludselig lidt svært at begynde at spørge om alt muligt. Men Gårdnissen siger: "I skal da have lidt mad, og så vil vi gerne høre lidt om hvor I kommer fra."

Og så spiser de. Det er nu kun lidt brød og noget vand, men nissebørnene er sultne, så det glider ned. Og så fortæller de igen om deres tur, og både hr og fru Gårdnisse, gyser og rynker på næsen på de rigtige steder. Da de er færdige med at fortælle, bliver der en lille pause, og så spørger Gårdnissen: "Er der en særlig grund til at I kommer hertil – ja ikke at I ikke er velkomne,"... "Joh" siger Fire, "vi har hørt at her skulle være mennesker".

Hr og fru Gårdnisse kigger hurtigt på hinanden og så siger fru Gårdnisse med fast stemme: "Det bliver vist for meget at komme ind på i aften. I er nok trætte. Vi kan snakke videre i morgen."

"I kunne naturligvis godt sove her i nat, men, øh, I føler jer nok bedre hjemme ovre i stalden" fortsætter hendes mand . "I er jo ikke vant til så store forhold."

Joh, Fire og Fem vil afgjort hellere sove ovre i stalden."Her tør man jo hverken prutte eller bøvs" hvisker Fem til Fire på vej hen til stigen.

Og så kravler de op på hæløftet, putter sig ned i høet og prutter og bøvs om kap til de falder i søvn.

17. december

"Skal vi gå derop igen?" spørger Fire så snart de har slået øjnene op den næste morgen. "Jah", svarer Fem lidt tøvende "jeg synes ikke at de var særlig venlige, men de sagde jo, at de godt ville fortælle os noget i dag".

"Vi går derop" fastslår Fire, så kigger hun lidt op og ned af Fem. "Du må hellere tørre din næse" siger hun så. Da de kommer udenfor har det sneet, der ligger et fint tyndt lag sne overalt og de løber lidt frem og tilbage og sætter fodspor i sneen.

"Vi må hellere gå derop" siger Fire da de har leget lidt, og lidt efter står de så foran Gårdnissens dør og tripper, inden de tager sig sammen og banker på.

"Kom ind", råber Gårdnissen, og de skynder sig ind, og tørrer omhyggeligt fødderne af, inden de går ind i stuen. "Ja vi er lige ved at være færdige med morgenmaden" siger Fru Gårdnisse, "vil I have lidt grød?" De to nissebørn gør store øjne. For der er lige så meget mad på bordet, som hos Kæmpenissen, ost, pølse og brød, i massevis. Men det rydder fru Gårdnisse nu hurtigt væk, og giver nissebørnene hver en skål grød, mens hun muntert siger at grød er lige hvad sådan et par størrelser har brug for, for at vokse.

Da de har skrabet grødiskålene rene og sagt pænt tak for mad, sidder nissebørnene lidt og kigger på Gårdnisserne og da de ikke siger noget, trækker Fire vejret dybt og siger "Har I mennesker her på gården eller hvad?"

Hr. og Fru Gårdnisse ser lidt overrumpede på hinanden, men så svarer hr. Gårdnisse lidt tøvende, mens han skotter hen til sin kone, : Jah, joh, det har vi faktisk. Vi kalder dem nu ikke mennesker, men bondemanden og bondekonen. De bor her nedenunder, vi plejer at kalde det vores kælder".

Han går lidt i stå. "Ja fra gammel tid, har der boet mennesker og nisser sammen på denne gård", fortsætter fru Gårdnisse, "og det har begge parter haft glæde af. Før i tiden var vi mange flere, men nu er der kun os to og bondemanden og bondekonen tilbage, og det går såmænd udmærket".

"Men hvad laver menneskerne her på gården?" spørger Fire. "Bondemanden og bondekonen", retter Gårdnissen hende. "Joh de tager sig af det grove, de passer dyrene, malker køerne og fodrer dem, og gør rent hos grisene og sådan noget. Ja og så dyrker de jo markerne og passer køkkenhaven. Og fodrer hønsene. Jo vi har skam meget glæde af dem. Det må man sige . Flittige og arbejdsomme det er de".

"Men hvad laver I så?" spørger Fem, og Gårdnissen kigger først lidt forbavset på ham, men så retter han sig lidt op. "Joh, vi styrer alt det overordnede", forklarer han så, "sørger for at dyrene ikke bliver syge og at køerne giver nok mælk, og at høsten bliver god og den slags". "Hvordan gør I det?" spørger Fire. Gårdnissen rømmer sig lidt. "Ja det er sådan noget gårdnisser kan" siger han så, "Men hvor får I alle de ting og al den mad fra" spørger Fem og kigger sig omkring i den fine stue. "Ja vi tager selvfølgelig vores del af udbyttet" siger gårdnissen . "Hvad er udbyttet?" spørger Fem. "Joh altså vi tager det, vi skal bruge af mad og ting og resten får bondemanden". "Ved han godt det?" spørger Fire.

"Ved og ved" siger Gårdnissen, "han protesterer i hvert fald ikke. Og han kan vel ikke mene, at den skål risengrød, som han sætter op til os et par gange om året er nok til at vi kan leve standsmæssigt."

"Men du skal ikke tro, at vi har det alt for let." fortsætter Gårdnissen. "Vi har tyve her ustandselig".

"Tyve" siger Fire lidt forskrækket "Ja tyve og røvere, der kommer og hugger vores mad, og sommetider også andre ting". "Hvaffor tyve?" spørger Fem som stadig ikke helt har fattet hvad Gårdnissen taler om.

"Jo for det første er der skaderne" siger Gårdnissen. Fire og Fem kigger på hinanden. De ved godt hvorfor skaderne stjæler. "Men de stjæler nu mest fra bondemanden, så det tager vi os ikke så meget af".

Men rotterne" fortsætter fru Gårdnisse, "ja jeg gyser bare ved tanken. Rotterne er en plage. De er så frække, at de uden videre kravler op af muren og ind gennem vores vinduer og stjæler, hvad de kan få fat på. Så snart vi er ude af huset er de i gang. Det er ikke til at holde ud". Fru Gårdnisses stemme bliver helt skinger af ophidselse. "Så, så, lille kone" siger Gårdnissen "tag det nu roligt, der bliver jo gjort noget ved det". "Hvordan det?" spørger Fire, "joh siger Gårdnissen, vi har - bondemanden har en kat, en rigtig rottefænger".

"Hvordan er det, kan vi komme til at se de mennesker?", spørger Fire, som synes at der er blevet snakket nok om rotter. "Jovist" siger Gårdnissen, "om et par timer kommer bondemanden ind og tager et hvil. Hvis I løfter på lemme derhenne i hjørnet, kan I se ham lige så tydeligt."

"Men kæreste, husker du ikke at vi skal af sted over til Kirkenissen i dag" spørger fru Gårnissse "Jovist" svarer hr. Gårnissse, "men vore to små venner her kan jo blive og passe på huset imens. Og jage rotterne væk" tilføjer han. Fem ser lidt betænkelig ud, så Gårnissse fortsætter: "Bare hold ilden brændende på ildstedet, så kommer de ikke".

"Er der langt over til Kirkenissen" spørger Fire. "Ja, der er et godt stykke vej" svarer Gårnissse. "Skal I gå derover?" spørger Fem, der ikke synes at de ligner nogen der kan gå særlig langt.

"Vi har gås" siger Gårnissse lidt overlegent. "Hvor lagde du fløjten lille kone?". "På bordet hvor den plejer at ligge" siger Fruen. Og Gårnissse tager en lille fløjte, går hen til vinduet og fløjter. Et øjeblik efter lander en stor hvid gås på taget. De to gårdnisser kravler ud og sætter sig op på gåsen og efter et par kraftige vingeslag er de kun en lille prik på himlen langt borte.

"Det var pokkers", siger Fire. "Så du det? Tænk hvis vi havde sådan en gås – de må være meget rige."

Da Gårnisserne er taget afsted lægger nissebørnene sig ved lemmen og venter på at bondemanden skal komme ind. "Er du ikke spændt?" spørger Fire "et rigtigt menneske". Jo, Fem er spændt og også lidt bange. Lidt efter hører de tunge trin og en stor skikkelse kommer ind og sætter sig tungt i stolen lige under nissebørnene.

"Er det virkelig et menneske?" spørger Fire meget stille. Bondemanden knapper et par knapper op i skjorten og klør sig på maven og nu kan nissebørnene tydeligt se at han har hår på maven og brystet. Lidt efter tager han sin kasket af, og nu ser de til deres forfærdelse, at han har store totter hår der stritter ud af hans meget store ører. Og da han til sidst pustende bøjer sig ned og tager gummistøvlerne af, stiger der en lugt op, som får nissebørnenes øjne til at løbe i vand. Fire sætter sig op. "Hår på kroppen" siger hun, "hår i ørerne og sure tæer. Fem, jeg tror slet ikke at dette her er et menneske. Det må være en trolld".

Nissebørnene er meget skuffede. Det var ikke sådan, de havde forstillet sig at deres møde med menneskene skulle være. "Vi må lede videre" siger Fire beslutsomt. "Vi vil finde rigtige mennesker ligesom pigen med de lyserøde vanter. Men nu vil vi have noget ordentligt at spise".

Og resten af dagen spiser de Gårnissernes gode mad, og sidder i deres gode stole. Og da de har været ovre at høre køernes godnatsang, lægger de sig i de bløde senge og drømmer om flyvende gæs og små mennesker med lyserøde vanter.

18. december

Da Fire vågner, er det stadig mørkt udenfor, og der kommer kun et svagt lysskær fra ildstedet. Hun skal lige tænke sig om et øjeblik før hun kommer i tanker om, hvor hun er. Hun ligger ved siden af Fem, der stadig sover trygt, i Gårdnissernes store seng. Og hun er sikker på, at hun har hørt et eller andet. En lyd, der vækkede hende. En lyd, der kom ude fra Gårdnisserne forråds-kammer. "Der er nogen derude", tænker hun. "Måske nogen, der er ved at stjæle mad". Og inden hun når at tænke så meget mere hopper hun ud af sengen lister sig hen til døren til spisekammeret og lukker den ganske forsigtigt op. Og ganske rigtigt, der står tre store tykke rotter med strittende knurhår og lyserøde haler, som er i færd med fylde deres sække op med madvarer fra hylderne.

"Hæ, hæ, hæ", gnækker en af rotterne, "det var pænt af dem sådan at tage af sted på gåsen og overlade hele huset til os". "Ja" griner den anden "For vi skal nok passe godt på al deres dejlige mad".

"Nemlig" fniser den tredje, og så hopper de alle tre op og ned og griner og skaber sig.

"Hvad hulen har I gang i", råber Fire, "lad så den mad være."

"Næ, men dog, hvor kommer sådan en lille dame fra?" siger en af rotterne slesk. "Jeg bor her for at passe på maden, og giv så slip på den sæk!" svarer Fire rasende.

Og hun begynder at hive i en af sækkene. "Vi må måske hellere gå ", siger den anden rotte lidt nervøst.

"Hvem kunne da også vide, at der var en nisseunge i huset, når de selv tog afsted". "Sludder" siger den tredje, "vi kan da sagtens klare sådan en lille unge. Fyld nu sækkene drenge". "Giv mig så de sække" siger Fire og prøver igen at hive en af dem fra rotterne. Men rotten holder fast og skubber Fire væk.

"Kom lad os gå", siger rotte nummer et. Fart på!" "Men, men, hun har jo set os", siger rotte nummer to. Hvad nu hvis hun sladrer til katten?" Rotte nummer et klør sig lidt i hovedet. "Det er rigtigt" siger han.

"Vi tager hende med". Og så tømmer han den ene af sækkene og stopper uden videre Fire ned i den, og inden hun når at råbe om hjælp, har rotten slynget hende op over skulderen, og er på vej ned af stigen og hen over gårdspladsen med de to andre lige i hælene.

De løber bagom kostalden, forbi grisestalden og ind i et hul under gulvet i laden. "Hjælp!" råber Fire inde i sækken. "Hjælp, jeg vil ud, åndssvage rotter, luk mig så ud!".

Rotterne lukker sækken op og Fire hopper ud, spruttende af raseri. "Dumme kloakrotter", råber hun, "I kan ikke bare komme og tage mig på den måde. Jeg vil tilbage til min lillebror".

"Det kommer du også, hvis du opfører dig rigtig pænt" siger rotten, "du kan starte med at holde din mund". Men Fire holder ikke sin mund, og da hun kan se sit snit til det, løber hun hen til døren og prøver at få den op. Men en af rotterne griber fat i hende igen og trækker hende hen til væggen. "Vi må hellere binde hende" siger rotterne til hinanden, og så finder de en stump snor og binder hende fast til et søm i væggen. Og så sidder stakkels Fire der og kan hverken komme frem eller tilbage. Lidt efter løber to af rotterne ud af hulen igen, den tredje bliver tilbage for at passe på deres lille fange.

Efterhånden falder Fire lidt til ro og begynder at tænke sig om.

Det nytter ikke bare at råbe og skringe, hun må udtænke en plan.

I mellem tiden er Fem vågnet op og har opdaget, at sengen ved siden af er tom.

Han kalder på Fire, men der er ingen, der svarer. Så kigger han sig omkring i stuen, der er intet spor af Fire. Han går ud i forråds-kammeret og der kan han straks se at der er sket noget voldsomt. Der ligger mad ud over hele gulvet, og et sted hvor der er spildt mel, er der tydelige spor af rottefødder- og af træsko. Fires træsko. Vinduet står åbent og da han kigger ud, kan han se, at sporene fortsætter ned af stigen og hen over gårdspladsen. Men der er kun rottespor- ingen træsko.

"Men de må have taget Fire med" tænker han, "de må have taget hende med på en eller anden måde."

Fem kan mærke, at han er ved at gå i panik. Hvad skal han gøre? Bare der ikke er sket Fire noget slemt. Men så tænker han på, hvordan hun klarede høgen. "Hun skal nok klare sig" tænker han. "Hun skal nok klare sig".

"Katten!" tænker han så, "Katten kan fange rotterne. Det sagde Gårdnissen. Den er en rigtig

rottefænger. Men hvor finder jeg katten?"

Fem løber alt hvad hans små ben kan bære ham over til kostalden og skubber døren op. "Rotterne har taget Fire" råber han "jeg må finde katten. Katten" gentager han. "Er der nogen af jer der ved hvor katten er?" Men køerne ryster blot sørgmodigt på deres store hoveder og bøvses og gumler.

Så løber Fem ind i grisestien. "Luk døren" siger den store so, "det trækker på de små".

"Katten" stønner Fem bare "ved I hvor katten er?"

Grisene ser ud som om de tænker sig længe om. "Katten er en typisk huskat" siger en af dem så.

"Huskatte holder til i huse. Prøv derinde hvor bondemanden bor. Hans hus er stort, der er plads til en kat". "Men bondemanden bor jo i kælderens under nisserne" tænker Fem "og måske er han en trolde. Men der er jo ikke andet at gøre end at forsøge".

Og så går han tilbage til det store hus, men i stedet for at gå op ad stigen i gavlen, smutter han ind gennem en hul i en dør og står i en meget stor stue, hvor der lugter meget af sure tæer, måske fordi der står et par kolossale træsko lige inden for døren.

Fem er meget beklemmt ved det hele og vil egentlig helst løbe sin vej. Men han er jo i gang med at redde sin storesøster, så der er ingen vej udenom.

"Kat!" råber han "hr Kat eller fru Kat eller hvad du nu hedder – Kat, jeg har brug for din hjælp!".

Og så får han øje på katten. Det er en stor gråstribet kat, der ligger på en pude og ser ud som om den sover.

Men da Fem kalder for tredje gang, rejser den sig og kommer hen til ham. "Kaptajn Kat" siger den, "jeg vil helst kaldes Kaptajn Kat. Og hvad kan jeg så hjælpe dig med min unge ven".

"Det er min søster" siger Fem ulykkeligt. "Hun er væk, jeg tror rotterne har taget hende". "Rotterne siger du", gentager katten. "Er rotterne nu på spil igen? Og de har taget din søster, siger du. Det skal de ikke slippe godt fra. Vær kun rolig unge ven. Hjælpen er på vej. Jeg har fanget flere rotter i mit liv end der er ben i en sild. Lad os straks komme den ulykkelige til undsætning. Sæt dig op". Og så klatrer Fem op på kattens ryg, og af sted går det hen over gårdspladsen.

Nu er der jo mange steder på en gård, hvor rotter kan gemme sig, men katten går systematisk til værks og genemsøger hver en krog. Og Fem kalder og kigger og lytter det bedste han kan.

Imens sidder Fire i rotternes hul og overvejer, hvad hun skal gøre. "Hvis Fem er ude at lede efter mig", tænker hun, "og det er han, det er jeg sikker på, så kan han kun finde mig, hvis han kan høre mig. For se mig kan han jo ikke. Og rotten bliver vred, hvis jeg begynder at råbe, og måske putter den mig så ned i sækken igen. Eller binder noget for munden af mig.

Men måske kan jeg synge".

"Øh, hr Rotte" siger hun til rotten, "er det ikke lidt kedeligt bare at sidde her? Skal jeg ikke synge lidt for dig? Jeg kan nogle rigtig gode sange". "Joh", mumler rotten, der faktisk keder sig lidt, "det kan der vel ikke ske noget ved"

Og så synger Fire alle de sange, som hun og Fem plejer at synge for at holde modet oppe. Og hun digter et nyt vers til deres rejsesang:

jeg sidder her i hullet
for rotterne har fanget mig
men jeg er ikke bange
for hjælpen er på vej

Det vers synger hun mange gange, for det er det allerbedste til at holde modet oppe.

Og det er lige præcis det vers, som Fem og katten hører, da de kommer forbi laden.

"Der er hun" råber Fem glad og springer ned af katten og løber hen mod rottehullet. Men katten kommer først og inden de har set sig om, er rotten forsvundet med katten i hælene.

"Ham får vi vist ikke mere besvær med", siger Fire. "Hvor var det godt du fandt på at tage katten med Fem".

"Kaptajn Kat" siger Fem. "Det hedder han".

Og så går de tilbage til Gårdnissernes hus. Og de sætter sig i den store seng og fortæller hinanden alt det der er sket. Fire fortæller om hvor væmmeligt det var at blive slæbt af sted i sækken, og Fem fortæller om hvor bange han var, da han skulle ind i det store hus for at hente katten. Og så synger de verset om at sidde i rottehullet, men denne gang er det kun for sjov.

19. december

Den 19. december vågner nissebørnene endnu engang i gårdnisserne store bløde seng. De ligger lidt og gasser sig, men så siger Fire: "Gårdnisserne kommer hjem i dag. Så må vi nok hellere flytte over i stalden igen. Fru Gårdnisse bryder sig vist ikke om træsko i sengen". Og så fniser de lidt begge to.

"Men vi må nok hellere rydde lidt op først, fru Gårdnisse får da en nissehue på tværs, hvis hun ser det rod, rotterne har lavet i forrådsrummet", siger Fire. "Ja, og hvis hun ser det rod vi har lavet her" tilføjer Fem, og ser sig om i stuen, som ikke er helt så, ryddelig som den var, da Gårdnisserne tog af sted. Og så rydder de op i stuen. Det bliver den nu ikke så meget pænere af, for nissebørn er meget bedre til at rode end til at rydde op. Men lidt hjælper det da.

Bagefter rydder de op i forrådsrummet. Man kan godt se at der mangler noget mad, efter at rotterne har været der. Men der er stadig mere mad end to nisser vil kunne spise på et helt år.

Det er mens de rydder op derude, at de pludselig opdager en lille dør bagved en af hylderne. "Hvor tror du den fører hen?" spørger Fem, som jo er en nysgerrig lille nisse. "Lad og kigge efter" siger Fire, som er lige så nysgerrig. Og ved fælles hjælp får de døren skubbet op. Bag den er der et lille loftsrum hvor kasser og sække står hulter til bulter mellem hinanden "Orv" siger Fem "sikken en masse ting, tror du at nogen af dem er skatkister, ligesom den i kæmpehøjen?" "Næh", siger Fire som er begyndt at kigge ned i kasserne, det er vist mest gammelt tøj og sådan noget."

Hun kravler op og lukker låget op på en stor kasse, som står helt inde ved væggen. "Men se her, Fem", råber hun pludselig. "Se her, alle de fine ting". Og så kigger de begge ned i kassen "Øj" råber Fem, "det er meget flottere end skatkisten, det var bare guld, men dette her er – alt muligt."

Og det er det. Kassen er fuld af blanke kugler og røde og hvide hjerter og små flag, og endda blanke fugle med mærkelige haler. "Hvad tror du det er?"

Spørger Fem. Fire tænker sig lidt om. Så siger hun:

"Det ved jeg ikke, men jeg har en anelse – det var noget bedstefar fortalte..." Men så siger hun ikke mere.

I det samme hører de fru Gårdnisses stemme der råber: "Juhu lille børn!, vi er hjemme. Jamen du godeste, sikken et rod."

Nissebørnene skynder sig tilbage til forrådsrummet og lukker omhyggeligt døren efter sig. I det samme kommer Gårdnisserne derud. "Jamen du alstyrtende" siger hr. Gårdnisse "Er det jer der har ædt al maden?"

"Nej det var rotterne", skynder Fem sig at sige "Rotterne" hviner fru Gårdnisse, "har her været rotter.

Åh, jeg tror, jeg besvimer" Og så må de bære hende ind i stuen og give hende vand og en lille bid kage.

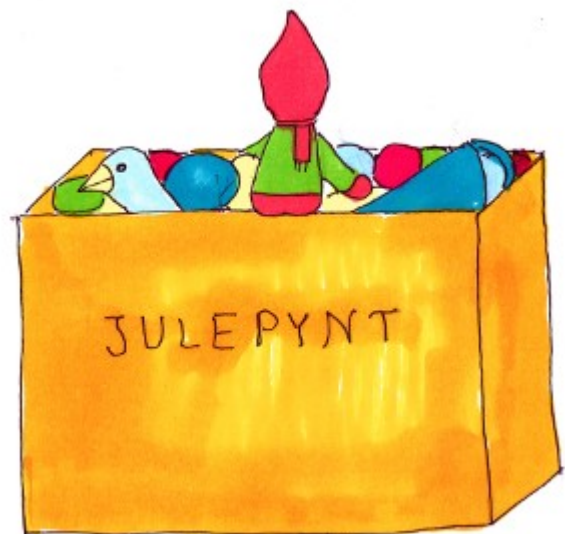
Bagefter må Fire og Fem fortælle hele historien om rotterne, der bortførte Fire, da hun forsøgte at jage dem væk. Og om hvordan Fem hentede katten, og hvordan de sammen jog rotterne væk.

Gårdnisserne bliver meget rystede over at høre, at rotterne slap væk med to sække tyvekoster, men de er enige om, at Fire og Fem har været meget tapre. Og fru Gårdnisse foreslår straks, at de kan blive i Gårdnissernes hus, og bo der så længe de vil. Hun vil straks rede op til dem henne i hjørnet under vinduet.

Og hr Gårdnisse siger, at katten har vist sig som en ægte rottefænger, og at han straks vil lade den hente, for at takke den personligt. Og så bliver Fem sendt ned efter katten. Nu har han jo prøvet det før, men han er stadig ikke særlig modig ved det. Heldigvis sidder katten lige uden for døren, så han behøver ikke at gå ind i menneskernes - eller troldeenes – hus.

Katten ser lidt forbavset ud, da Fem inviterer den med op til nisserne, men den går da med og sætter sig pænt inden for døren.

"Min kære kat" begynder Gårdnissen højtideligt, "Kaptajn Kat" siger Fem. "Øh, hvad?" siger Gårdnissen, "Kaptajn Kat" gentager Fem, "han hedder Kaptajn Kat". "Nåh, sådan" siger Gårdnissen lidt forvirret og fortsætter: "Min hustru og jeg er dem meget forbundne, fordi de med deres modige indsats har hjulpet os, og vore små venner her, i en yderst vanskelig situation".

"Hvad er det han siger?" hvisker katten til Fem. "Jeg tror han prøver at sige tak", hvisker Fem tilbage. "Nå sådan" siger katten og sætter sig bedre til rette. Men Gårdnissen er gået lidt i stå og siger hurtigt: "Så altså . Tak".

Og så er talen åbenbart forbi. "Jamen selv tak hr Gårdnisse", siger katten "og tak for de pæne ord. Jeg gjorde kun min pligt. Altid til tjeneste". Og så vender den om og går ud af døren. Lige i det den passerer Fire hvisker den : "Kom lige med ud". Da de er kommet udenfor siger katten: "Det var dog et par underlige nisser. Har I ikke lyst til at komme lidt ned til mig. Ja ikke for det, der er såmænd heller ikke for muntert . Men så kan vi da underholde hinanden lidt".

"Men hvad med dem, der bor dernede?" siger Fem lidt usikkert, "er de ikke farlige?". "Menneskerne" svarer katten, "nej de gør ikke en kat fortræd. Om jeg så må sige". "Men er det mennesker?" spørger Fem igen, "er det ikke ... trolde?. Jeg mener med hår i ørerne og sure tæer" "Ja det kan mennesker også have min unge ven", siger katten. Og haler, det har de helt sikkert ikke. Stol på mig."

Og så lister de med katten ned. Da de kommer ind i stuen, ånder de lettet op, for stuen er tom.

"De er nok ovre ved køerne" siger katten. "Så har de frisk mælk med tilbage. Men sæt jer nu ned og fortæl om jer selv". Og så fortæller nisserne om deres familie og huset ude i skoven og hele den lange rejse.

Og katten siger, at de ikke længere skal kalde ham Kaptajn Kat, men bare Mis – "Lad os være på fornavn" siger han, men nissebørnene ved ikke rigtig hvad fornavn er, for nisser mener at et navn er mere end rigeligt.

Men Mis fortæller om sine mange spændende oplevelser som rottefænger, og noget af det er så uhyggeligt, at Fem må holde godt fat i Fires hånd.

De er så optaget af historierne, at de først hører menneskerne da de er helt inde i stuen. Nisserne smutter hurtigt om i krogen bag ved kattens pude og sidder der og kigger lidt forsigtigt frem.

Bondekonen kommer hen til katten med en stor skål mælk. "Værsgo Mis" siger hun og stryger den over pelsen.

Så snart hun er gået, hvisker katten: "Værsgo. Tag bare for jer ", og så labber nisserne mælk i sig, og katten giver dem lov til at drikke alt det, de kan, før den selv tømmer skålen.

De to mennesker er også begyndt at spise, de sidder meget tavse og ser lidt triste ud. "Jeg troede at mennesker var mere festlige", hvisker Fire til Fem "sådan mere juleagtige". Og Fem nikker bare. Det troede han også.

Lidt efter hører de konen sukke og sige: "Det er nu ærgerligt. Jeg kan ikke forstå, hvor det er blevet af. Jeg har ledt alle vegne. Det er ligesom det ikke kan blive rigtig jul, når her ikke er pyntet op. Og juletræ kan vi vel heller ikke få så." Og så sukker hun igen. Manden grynter bare lidt. Så rejser han sig og siger: "Jeg går over til grisene". Og konen rejser sig og begynder at samle tallerkenerne sammen.

"Hvad handlede det om ?" Spørger Fire katten, da de igen er alene. "Åh det er kassen med alt deres julepynt, der er blevet væk. De har ledt alle vegne og de kan ikke finde den. Og nu er det ligesom de helt har mistet julehumøret". "Julepynt?" spørger Fem. "Ja, kugler og hjerter og fugle og den slags" svarer katten. "De plejer at hænge det op på døre og vægge, og en masse af det hænger de på juletræet, når det bliver juleaften. Men det bliver der nok ikke noget af i år". Og så sukker katten også.

"Vi må hellere se at komme op" siger Fire. "Tak for mælken Kaptajn Kat ... eller Mis", siger hun. "Og tak for alle historierne"

Da de er kommet til ro i deres puder i hjørnet den aften, hvisker Fire: "Fem sover du?" "Nej" siger Fem. "Jeg tror jeg ved hvor det julepynt er" siger Fire. "Det gør jeg osse" mumler Fem – og så sover han.

20. december

Den 20 december er det rigtig dårligt vejr, og i stedet for at stå op med det samme, bliver nissebørnene liggende lidt i sengen og snakker.

”Det er snart jul”, siger Fem, ”tror du Nissefar og børnene har været ude og hente julegrangrenen?”

Ja, det er nok ved den tid” siger Fire. ”Og Nissemor har nok travlt med at blive færdig med alle huerne og sokkerne”, fortsætter Fem. ”Jeg har ønsket mig en ny nissehue i år”.

”Der er vældig langt hjem”, siger Fire, ”det tog os mange dage at komme her til”. Fem bliver lidt blank i øjnene ”Jeg vil gerne hjem til jul” siger han lige så stille, ”tror du, vi kan nå det, Fire?”. Fire kigger lidt på ham, så klapper hun ham på hånden. ”Vi finder ud af noget Fem, vi finder ud af noget”.

”Men nu står vi op” siger hun så, ”vi har noget vigtigt, vi skal have ordnet i dag”.

De skynder sig hen for at spise morgenmad – nu er der grød på bordet igen, for fru Gårdnisse mener at de må spare, nu da rotterne har stjålet af deres mad. Men Fire og Fem er ligeglade, de kan godt lide grød, og forresten har de andre ting i hovedet.

”Hvem ejer egentlig de kasser, der står ude bagved forrådsrummet?” spørger Fire, da de er godt i gang med grøden. ”Åh”, siger hr Gårdnisse. ”Det er bare en masse gammelt skrammel, som vi var nødt til at flytte, for at udvide forrådsrummet og få bedre plads til at hænge vasketøj op.”

”Ja det var et farligt besvær at få det flyttet” fortsætter fru Gårdnisse, ”vi måtte have musene til hjælp, og det kostede os i dyre domme i ost og pølse. De ville have ekstra portioner, fordi det var hårdt for ryggen. Sagde de. Utaknemmelige skarn”.

”Jeg tror at en af kasserne er fuld af menneskers – altså bondemandens og bondekons - julepynt”, siger Fire. ”Og at de savner det”. ”Jaså siger fru Gårdnisse og kigger på sine negle. ”Jeg tror vi tager grød til frokost i dag igen”.

Så snart Fire og Fem er færdige med at spise, og har sagt pænt tak for mad, og har redt deres senge efter fru Gårdnisses anvisninger, skynder de sig nedenunder til Kaptajn Kat, som nu hedder Mis.

”Vi ved hvor julepynten er” råber de i munden på hinanden, så snart de er kommet inden for døren. De er så ivrige at de helt glemmer at de er lidt bange for menneskerne, men heldigvis er katten alene i stuen. ” Det står i en kasse oppe på loftet,” fortsætter nissebørnene, ”men kassen er stor og tung, vi kan ikke selv få den ned”.

”Lad os gå op og kigge på det” siger Mis.

”Jeg tror ikke at Gårdnisserne er så glade for at vi går gennem deres forrådsrum” siger Fire, lidt betænkelig. ”Det gør ikke noget” siger katten, ”jeg kender alle smutvejene her i huset”.

Og så viser den vej hen til en smal trappe, op ad trappen og hen over loftet, til rummet med alle kasserne. ”Joh, det er rigtigt nok”, siger katten, da den har kigget ned i kassen. ”Det er juletingene. Vi må prøve at få den ned”. Den forsøger at skubbe til kassen, men den rokker sig ikke. Nissebørnene tager også fat og skubber med, og nu bevæger kassen sig hen over gulvet, men det går langsomt og snart er de alle tre forpustede.

”Det går ikke” gisper katten. Vi kan ikke klare det selv. Jeg henter hunden”. ”Hunden” siger Fem forskrækket. ”Hvad for en hund?”. ”Hunden” siger Katten. ”Den ligger som regel og sover under trappen. Når den da ikke lige er ude at gå tur med manden eller jager med hønsene. Men den er sød og rar, og den har gode kræfter”.

Katten smutter ned af trappen og da den lidt efter vender tilbage, har den en hund med. ”Det her er Plet” præsenterer katten. Hunden er ikke særlig stor og den ser lidt sjov ud med et brunt og et hvidt øre. Men den ser rar ud og den nikker venligt til nisserne, inden den går i gang med at skubbe til kassen. Hunden må være stærk, for nu går det let med at skubbe kassen hen over gulvet, hen til trappen.

”Hvordan får vi den ned ad trappen?” spørger Fem lidt nervøst. ”I skubber og jeg holder igen”, siger hunden. Og så skubber nisserne og katten kassen ned af trappen og hunden går foran og passer på at det ikke går for stærkt.

Og med asen og masen og skubben og trækken, ender det med at kassen står midt på gulvet i stuen, da bondekonsen kommer ind.

Plet er gået ud for at sove og katten ligger på sin pude, men nisserne er optaget af at kigge på alle de fine ting i kassen.

I det øjeblik de får øje på konsen smutter Fire hen bagved katten, men Fem er så uheldig at han falder ned i al julepynten. Han graver sig hurtigt ned i bunden af kassen og prøver at ligge helt stille, så han ikke bliver opdaget.

Konen slår hænderne sammen og råber begejstret: "Nej nu har jeg da aldrig... der er kassen jo, hvordan kan det være gået til?". Og så begynder hun at tage ting op af kassen, hjerter og kugler og kræmmerhuse og de blanke fugle med de mærkelige haler.

Nogle af tingene lægger hun til side og noget begynder hun at hænge op rundt omkring i stuen. Mens hun hænger julepynten op småsyrer hun en julesang og ser rigtig glad ud.

Da hun er kommet helt ned til bunden af kassen, får hun øje på Fem, som har prøvet at gemme sig ved at trække et kræmmerhus ned over hovedet.

"Næh men sikken da en fin bitte nissemand," siger konen og tager Fem op. Fem sidder helt stille, og tør næsten ikke trække vejret. "Ham kan jeg da slet ikke huske at vi havde sidste år" fortsætter konen og vender og drejer ham.

"Der mangler noget at hænge ham op i – men vi kan vel bruge detteher" mumler hun, slår en knude på hans halstørklæde og hænger ham op på et søm ved siden af vinduet. "Så, der hænger du jo godt" siger hun tilfreds og går ud i køkkenet for at sætte vand på til kaffe.

"Få mig ned!" hvæser Fem, så snart hun er gået ud af stuen. Men Fire går hen og stiller sig op foran ham og siger "Sikken da en fin bitte nissemand" og så griner både hun og katten så de må holde sig på maven. "Få mig så ned" hvæser Fem endnu højere, "jeg vil ikke hænge her og være julepynt."

Så springer katten omsider op og hiver ham ned af sømmet, og Fem skynder sig op til nisseboligen med Fire i hælene.

Den aften får de risengrød, som fru Gårnisse har kogt, måske fordi hun har lidt dårlig samvittighed over det med julepynten.

Fire og Fem har aldrig fået risengrød før, og de synes aldrig at de har smagt noget så godt. "Bare vi kunne tage noget med hjem til nissemor og de andre", siger Fem. "Når vi engang kommer hjem" tilføjer han med et lille suk.

Da de er kommet i seng om aftenen hvisker Fire ganske stille "sikken da en fin bitte nissemand" og Fem kan høre at hun griner igen. Men Fem vender ryggen til hende, trækker tæppet op over hovedet og falder i søvn.

21. december

Næste morgen sidder nissebørnene alene og spiser deres morgengrød. Gårdnisserne er gået ud i forråds-kammeret for at tælle deres mad op. Det gør de altid ved juletid, og i år er det jo særlig vigtigt at finde ud af, hvor meget der er tilbage efter at rotterne har været der.

Fire har længe siddet tavs, men pludselig siger hun: "Jeg ved ikke rigtig om vi ikke bare skal blive her og holde jul. Det bliver svært at nå at komme hjem, og det kunne måske også være meget hyggeligt. Både katten og hunden er jo flinke nok og menneskerne er også blevet mere juleagtige efter at vi fandt deres julepynt. Og Gårdnisserne, ja de er da i hvert fald nisser."

"Ja" siger Fem med en meget lille stemme. "Det kan vi da godt. Det er da bedre end at skulle holde jul ude midt i skoven". Men han lyder ikke særlig glad. "Vi kan jo starte med at spørge Gårdnisserne hvordan de plejer at holde jul", foreslår Fire, "og måske kan vi også snakke med katten og hunden om, hvad menneskerne plejer at gøre. Det kan da blive meget sjovt". Men hun lyder nu ikke som om hun selv synes at det er særlig sjovt.

Da Gårdnisserne kommer tilbage siger Fire: "Øh, der er noget vi gerne vil snakke med jer om".

"Javist, javist" siger hr Gårdnisse "Sig frem, sig frem". "Joh" fortsætter Fire lidt tøvende, "vi vil gerne høre, hvordan I plejer at fejre jul".

Gårdnisserne ser lidt på hinanden og så siger hr Gårdnisse. "Joh, det plejer at gå stille og roligt. Vi er jo kun os selv. Det holder vi nu mest af. Vi spiser lidt god mad, og øh, sidder og snakker om – tingene og øh... - Ja og sommetider læser vi digte for hinanden". "Digte!" udbryder Fem, "Juleaften? Men har I da ikke noget juletræ, med pynt og alt muligt?". "Nej" siger fru Gårdnisse meget bestemt, grangrene sviner og drysser. Nej det har vi ikke". "Men julegaver?" spørger Fire. "Giver I ikke hinanden julegaver?"

"Nej i år skal vi ikke have julegaver" siger hr Gårdnisse. "Vi gav hinanden gåsen sidste år, og det må række for i år også. Ingen julegaver." "Nå" siger Fem lidt modfaldent, Og så sidder de tavse lidt. "Vi havde tænkt på måske at blive her til juleaften", siger Fire så. "Jaså, jaså" siger hr Gårdnisse. Ja men I skal da være velkomne". Og han kigger over på sin kone, der ser lidt stram ud. "Ja, men det bliver uden larm og ballade" siger hun så. "Her i huset sætter vi pris på en stille og fredelig juleaften". "Og kedelig" mumler Fem, men det hører Gårdnisserne vist ikke.

"Det lyder altså ikke som nogen særlig hyggelig måde at holde jul på," siger Fem, da de lidt efter går ned af trappen til menneskeboligen. "Digte. På en juleaften"!

De smutter ind gennem døren og skynder sig hen til kattens kurv. Fem ser sig hele tiden ængstelig om efter bondekonen. Han vil nødig op at hænge på væggen igen. Men katten er heldigvis alene i stuen. Så nisserne sætter sig ned i krogen og venter på at den skal vågne. "Jamen goddag små nissebørn", gaber katten lidt efter og strækker sig, så det ser ud som om den bliver dobbelt så lang. "Hvad har I så på hjerte?. I ser noget triste ud", tilføjer den, da den har kigget lidt på dem. "Det er fordi" begynder Fem, og Fire fortsætter: Vi bliver måske nødt til at holde jul her, men det lyder altså så kedeligt. Ikke noget juletræ og ingen gaver". "Og digte" tilføjer Fem.

"Ja henede sker der så mænd heller ikke så meget" siger katten. "Plet og jeg får lidt ekstra godt at spise. Og juletræ har de da også. Og gaver. Det er som regel et halstørklæde til ham og et forklæde til hende. Og når maden er spist og gaverne er pakket ud plejer vi såmænd alle sammen at falde i søvn, mens lysene på juletræet brænder ned". "Jamen synger I ikke" spørger Fem forbavset, "og danser". "Næh, synge og danse gør vi ikke" siger katten. "Det gør vi sandelig ikke".

Lidt efter kommer bondekonen ind i stuen med en stor bunke papir i favnen. "Reklamer" siger hun "Ikke andet end reklamer. Trække penge ud af folk, vil de". Og hun kaster en bunke kulørte blade ved siden af ildstedet og går ud i køkkenet. Fire sidder og kigger på det blad, der ligger øverst. Uden på er der et billede af nogle børn, der er ved at pakke gaver ud. De ser meget glade ud. Der er også et juletræ på billedet, og endda en nisse. Den ligner nu ikke særlig godt. "Se Fem," siger hun og henter bladet og begynder at blade i det "Se det er sådan, rigtige mennesker ser ud".

De kigger sammen i bladet og på alle siderne er der billeder af børn med lys i øjnene og glade ansigter. "Se, de ligner de

mennesker, som Bedstefar fortalte om, og som vi så ude i skoven. Det er rigtige mennesker.”

”Hvor tror du, man kan finde sådan nogen henne?” spørger hun katten. ”Børn” siger katten. ”Ja, jeg vil da tro at der bor nogen inde i byen. Men spørg hunden, den kommer mere omkring end jeg”. ”Byen” siger Fem, ”hvaffor en by?” ”Ja altså den lille by der ligger ikke så langt herfra”, siger katten lidt svævende.

Fire og Fem ved godt hvad en by er. Det har Bedstefar fortalt dem om. I en by er der mange huse og mange mennesker som bor tæt sammen. Men de har jo aldrig vidst om den virkelig fandtes.

”Men spørg hunden” siger katten igen. ”Han ved sikkert mere om det”. Og så lægger den sig til at sove igen.

”Måske bor pigen med de lyserøde vanter inde i den by”, siger Fire, ”det kan da godt være”.

”Kender du noget til byen?” spørger de hunden, da de har sat sig ud under trappen til den. ”Jah” siger Plet, ”når jeg er ude at gå tur med Manden, møder vi tit hunde med mennesker inde fra byen, og dem snakker jeg jo da med”. ”Har du nogensinde været inde i byen?” spørger Fire åndeløst. ”Jah”, siger hunden. Der var jo engang en lille damehund derinde, som jeg af og til besøgte. Men det blev nu ikke rigtig til noget. Perle hed hun”. Og han ser lidt fjern ud. ”Er det en stor by?” spørger Fire. ”Næh, det er vel nærmest en landsby” svarer Plet, ”jeg tror da at de fleste hunde derinde kender hinanden – eller i hvert fald kender nogen, der kender nogen”.

”Tror du der er nogen der kender en lille sort hund der hedder Sorte?” spørger Fire ivrigt. ”Sorte, Sorte, hende har jeg vist aldrig mødt” siger Plet tankefuldt, ”er hun pæn?” ”Ja hun så mægtig sød ud” svarer Fem ” og hun var rigtig glad og hun løb efter grankogler”.

”Nej hende har jeg aldrig hørt om”, siger Plet, ”men jeg kan da spørge mig for. Jeg skal ud og lufte manden i eftermiddag, og så møder vi gerne de andre hunde, som er ude at gå med deres mennesker. Når vi har sluppet menneskerne fri, plejer vi gerne at mødes et sted og snakke lidt, mens de løber rundt og får lidt motion. Så skal jeg nok høre om nogen af hundene kender en lille pæn hund, der hedder Sorte”.

Det er svært for nissebørnene at få tiden til at gå, til det bliver eftermiddag og Plet og manden kommer hjem fra deres tur. De går en tur over i stalden og lytter til køerne, der er ved at indøve ”Glade Jul” tostemmigt, det lyder rigtig godt. De er og så ovre hos grisene, hvor de gætter nogle meget svære gåder.

Til sidst sidder de igen inde hos katten og kigger på billederne af de glade børn. Da Plet endelig kommer ind og lægger sig under trappen er de lige ved at vælte over hinanden for at komme først ud til ham. ”Fandt du ud af noget” råber de i munden på hinanden. ”Ja” svarer Plet, ”der var en af hundene, der bestemt mente, at en af hans venner engang kendte en lille sort hund, der hed Sorte.

”Vi må derind” siger Fire ”måske kan vi finde børnene igen”. ”Er der langt?” spørger hun Plet. ”Ikke så langt igen” siger han. ”Men nu har I jo kun to ben hver, og I er ikke ret store, så I skal nok skynde jer, hvis I vil nå at finde dem inden jul. ”Men tror du, at vi kan finde Sorte?” spørger Fem ”Der er jo mange hunde i byen”. ”Jo, men hvis I kommer derind” siger Plet, ”så skal I bare finde en hund og spørge den. Hunde kan altid finde hinanden”.

”Synes du vi skal gøre det?” siger Fire, da de er kommet op i nisseboligen, og ligger i hjørnet under tæpperne. ”Jeg ved ikke rigtig” siger Fem. ”Det lyder som om, der er langt at gå, og vi er jo ikke engang sikre på om vi kan finde dem. Måske skulle vi hellere blive her og høre et par digte”.

22. december

Næste morgen den 22. december sidder nissebørnene og stikker lidt til deres morgengrød. Der er faldet en masse sne udenfor, så det er i hvert fald helt umuligt at begive sig ud på en længere tur til fods. "Det er ærgerligt med den sne" siger Fire, "jeg ville gerne ind til byen og finde de glade julebørn, nu hvor vi er så tæt på".

"Jeg vil bare gerne hjem", siger Fem trist, men det kan vi jo heller ikke komme" Og så tier han helt stille for ikke at komme til at græde.

De kan ikke rigtig finde på mere at sige, men lidt efter kommer hr Gårdnisse ind, han har igen været i forråds-kammeret, denne gang for at tælle rosiner op. Og han står lidt og vipper på fødderne mens han rømmer sig. "Ja altså, små venner. Jeg har, eller rettere, jeg og min hustru har", han stopper lidt op, "Øh, tænkt over det med julen", siger han så. "Og vi mener at – ja altså vi er meget glade for at have jer boende her ... men øh, det har jo varet et stykke tid nu og øh. Så var der det med julen. Jeg, vi tror ikke rigtig at vores jul er noget for jer. Lidt for stilfærdig måske. Så derfor har vi tænkt at det måske var bedre for jer at komme hjem. Så vi har tænkt os at tilbyde jer at låne gåsen".

"Låne gåsen" siger Fire og Fem i munden på hinanden, "mener du at vi må låne Gåsen?"

"Ja" siger hr Gårdnisse, og lyder helt lettet. "Hun plejer gerne at have fri et par dage i julen. Ja vi skal jo ikke bruge hende. Vi foretrækker en stilfærdig jul herhjemme. Hun plejer at tage ind til sin kusine i byen, men jeg er sikker på, at hun ikke har spor imod at flyve hjem med jer først".

"Tak hr Gårdnisse" siger Fem og løber hen og omfavner Gårdnissen.

Gårdnissen bliver lidt rød i hovedet. "Ja det er godt min ven" siger han lidt forlegent og klapper Fem forsigtigt på ryggen.

Lidt efter kommer fru Gårdnisse ind, og nissebørnene siger pænt tak til hende også.

"Ja vi tænkte jo" siger fru Gårdnisse, "at det nok var bedst, hvis I tog afsted allerede i dag. Så vi kan nå at rydde lidt op inden jul", tilføjer hun og kigger hen på den bunke tæpper og puder som nissebørnene har sovet i og som mest ligner en muserede.

"Ja" siger Fire straks. "Vi skal bare lige sige farvel til køerne og grisene og Mis og Plet".

Og så styrter de afsted.

Ovre i kostalden ligger køerne og bøvsere, men de vipper lidt med ørerne da Fire og Fem siger farvel og tak for denne gang. Grisene larmer som sædvanlig, men den store so siger venligt farvel og fortæller, at hun overvejer at kalde sit næste kuld grise 1,2,3,4,5 og så videre. "For det er da søde navne" siger hun. Da de er på vej over til katten og hunden, siger Fire. "Fem, skal vi ikke tage med gåsen ind til byen og se om vi kan finde de børn? Det vil jo ikke tage ret lang tid, når vi har gåsen. Og bagefter flyver vi hjem".

"Kommer vi hjem til juleaften?" spørger Fem. "Det gør vi" siger Fire. "Så er det i orden" siger Fem.

Det er lidt svært at sige farvel til hunden og katten, men nissebørnene lover at komme på besøg til sommer. "Og så skal vi ud og jage nogle rotter" siger katten. "Javel Kaptajn Kat" siger Fem.

Da de kommer op til Gårdnisserne har fru Gårdnisse allerede ryddet op efter dem. "I skal da have lidt mad med" siger hun. - "lidt brød måske". "Vi vil gerne have lidt ris" siger Fem. "Men det kan I da ikke spise på rejsen" siger fru Gårdnisse lidt forbavset. "Nej, men jeg vil have det med hjem til Nissemor, så hun og de andre kan smage det" siger Fem. Og så får han en pænt stor pose ris, som han straks tager på nakken.

Og så får de udleveret fløjten. "I skal bare hænge den om halsen på gåsen, når den har sat jer af" siger Gårdnissen "så kommer den selv hjem med den". Og så fløjter han efter gåsen, som straks lander uden for vinduet. Nissebørnene kravler op, sætter sig godt til rette og vinker farvel til Gårdnisserne, der står og råber "god tur".

"Hvor går turen hen" spørger gåsen. "Ja hvis det er i orden med dig, vil vi gerne med en tur ind til byen" siger Fire. "Og hvis du så vil flyve os hjem bagefter inden juleaften", skynder Fem sig at sige. "Det er fint med mig" siger gåsen. "Jeg bor hos min kusine i en have midt i byen. I kan tage fløjten med, og så skal I bare give et ordentligt pift, når I vil hjem. Så kommer jeg og henter jer."

Og så flyver de, højt oppe over gården og markerne og åen, der snor sig afsted under dem. Og det varer ikke længe inden de kan se alle husene og haverne i byen

under sig.

"Hvor skal jeg sætte jer af?" spørger gåsen.

Det har de ikke lige tænkt på. "Vi skal ud og lede efter nogle mennesker" siger Fire lidt tøvende – "altså nogle bestemte mennesker. En pige med lyserøde vanter og en dreng, der hedder Karl. Og en hund. Plet sagde, at vi skulle spørge hundene i byen, for de kender allesammen hinanden. Kender din kusine en hund fru Gås?" "Jah", siger gåsen, "der bor vist en hund lige inde ved siden af, jeg har i hvert fald tit hørt den gø. Den kan I jo starte med."

"Det lyder som en god ide" siger Fire. "Men ved I hvad" siger gåsen. "Det bliver snart mørkt. Vil I ikke overnatte sammen med mig i min kusines skur. Der er lunt og rart og så kan I begynde at lede i morgen":

"God ide" siger Fem, der er ved at være træt og kold. "Hvis altså din kusine ikke har noget imod det". Kusinen er stor og tyk og rar, og hun er meget glad for at få besøg af de to nissebørn. "Vi ser jo ikke så mange nisser herinde i byen" siger hun, men i mine unge dage, da jeg boede ude på landet, da var jeg skam gode venner med nisserne. Ork ja, hvor vi lavede meget ballade sammen". Og så fortæller kusinen historier fra sin ungdom indtil nissebørnenes øjne begynder at falde i, og gåsen siger at de vist alle sammen trænger til at komme til ro.

Den nat sover Fire og Fem trygt og godt puttet ind under hver sin lune gåsevinge.

23. december

Næste morgen, mens de venlige gæs stadig sover, kravler Fire ud under gåsens vinge og hvisker: "Kom så ud af fjerene Fem, vi skal finde naboens hund". Og Fem kigger søvndrukkent ud under kusinen, piller en fjer ud af munden og siger: "Hvad?" og Fire siger igen: "Vi skal finde hunden", og Fem siger: "Det er vist ikke så svært, jeg kan høre, at den står og gør lige på den anden side af hegnet". Og ganske rigtigt, der står en hund og larmer løs, og da de kravler op på hegnet og kigger over det, kan de se, at det er en stor gul hund med lange tynde ben.

"Godmorgen hr Hund", siger Fem, som ved, at det kan betale sig at være høflig. "Har du tid et øjeblik?". "Jeg skal lige have gøet færdig", siger hunden og gør videre.

Lidt efter er den åbenbart færdig, for den holder op og siger tilfreds: "Så, det var det. Hvad var det så i ville?". "Jo, ser du", siger Fem "vi leder efter en hund, en ganske bestemt hund, som bor her i byen. Tror vi da".

"Ja så, siger hunden. "Ved I, hvad den hedder?" "Den hedder Sorte" siger Fire. "Ja så", siger hunden igen. "Interessant navn. Og hvad farve har den så?" "Den er øh- sort" siger Fem, "og den er ikke ret stor, og den bor sammen med en pige og en dreng".

"Jaså" siger hunden igen, og så siger den: "jeg spørger mig lige lidt for. Hold jer for ørerne" og mens Fire og Fem holder sig for ørerne, glammer hunden så det runger mellem husene: "Er der nogen, der kender en lille sort hund ved navn Sorte. Spørg videre. Spørg videre". Og lidt efter kan nissebørnene høre et helt kor af hunde fra alle verdenshjørner: "Hvem kender en lille sort hund, der hedder Sorte? Spørg videre! Spørg videre!".

Længe hører de kun råbene, og de er lige ved at tabe modet, da det pludselig lyder langt borte fra. "Der er en her, der kender Sorte. Der er en her, der kender Sorte. Sig videre ! Sig videre!".

"Der er en, der kender dem" siger Fire glad, "men hvordan finder vi ud af, hvem det er. "Kan du komme herhen?" glammer hunden." Sig videre! sig videre!

Og lidt efter kommer der svar tilbage: "Jeg kommer nu. Sig videre. Sig videre. "Jeg bliver ved med at gø" råber hunden ved siden af nisserne "Hvis alle andre tier stille kan du gå efter lyden".

Alle de andre hunde tier stille, og den gule hund bliver ved med at gø, indtil en lille krøllet hvid hund dukker op uden for lågen.

"Var det jer, der kaldte på mig?" spørger den "Ja, kender du Sorte" spørger Fire ivrigt, "Ja det gør jeg da, vi leger tit sammen. Hun bor ikke så langt væk. I kan sætte jer op på min ryg så løber vi derhen med det samme".

Nisserne siger pænt tak til den gule hund. Fem smutter ind efter sin rispose og siger farvel til gåsen og kusinen. Og så sætter de sig op på den krøllede hunds ryg og suser gennem byen. De to nisser har aldrig set så mange store huse før og de undrer sig over, hvordan hunden kan finde vej herinde. Men det kan den åbenbart, for lidt efter standser den ved en havelåge. Bag havelågen er der en have og bag haven et gult hus.

"Der er det" siger hunden. "Jeg smutter igen. Held og lykke med det hele" og væk er den.

Pludselig ser Fire og Fem, at den lille sorte hund går og snuser i sneen og lige bagefter den, kommer en lille pige. Den lille pige med de lyserøde vanter, som de havde set ude i skoven. Og bag hende kommer drengen med den blå hue.

Hunden kommer hen og snuser til de to nisser. "Hvad er der Sorte" siger pigen, og så stopper hun op og kigger "Er det jer?" siger hun så. "Er det virkelig jer, nisserne fra skoven?" "Ja" siger Fire bare. "Det er os".

Pigen sætter sig ned på hug og kigger på dem. "Jeg har ledt efter jer mange gange, hver gang vi har været ude i skoven, har jeg plaget om at vi skulle gå der hen, hvor jeg havde set jer. Men I var der aldrig".

"Næh", siger Fire "for vi var jo ude at lede efter jer". Drengen er også kommet derhen. "Hvordan er I kommet herhen siger han så "I er så små."

"Det er en lang historie" siger Fire, "den skal I nok få senere". "Mor tror stadig ikke på, at vi så jer" siger pigen lidt betænkeligt. "Hun flipper vist helt ud, hvis hun ser jer". "Vi skal nok være meget stille", siger Fire. "Det behøver kun at være jer og os der ved, at vi er her.

"Og Sorte selvfølgelig", siger pigen, men hun sladrer ikke". "Vores mor tror heller ikke på jer", siger Fire "og hun ville garanteret også flippe ud, hvis vi tog jer med hjem".

Og så tager pigen nisserne med ind på sit værelse og sætter dem på sin seng, så de kan snakke

sammen. Lidt efter kommer drengen også , og nisserne må fortælle om alt det, de har oplevet siden de så hinanden sidst.

Mens de er optaget af at snakke, kommer børnenes mor ind. "Vil I ikke have lidt saftvand og småkager?" spørger hun. Så får hun øje på nisserne på sengen – "Næh sikken nogle søde nisser" siger hun "har I lavet dem henne i skolen?"

Og så suser hun ud igen, for lille juleaften har mødre altid travlt. "Lavet dem i skolen", sprutter pigen "Hvad har hun gang i! Har du lavet nisser henne i skolen Karl", og så sprutter hun af grin igen.

Lidt senere spørger drengen, om de ikke vil med ud og lege i sneen. Og de hjælper alle sammen hinanden med at lave en snenisse, som er lige så stor som drengen . De giver den en kost og en hue og en gulrod til næse og tilsidst sætter drengen nisserne helt op i snenissens hue så de kan se sig lidt omkring.

"Sikken en flot snemand" råber børnenes mor ud af vinduet Hun kan åbenbart ikke se, at det er en snenisse. "Men er I sikre på at de der nisser I har lavet kan tåle sne?"

Da det er ved at blive mørkt går de ind igen og Nina finder lidt mad til nisserne.

"I kan sove her i nat" siger hun "i min dukkeseng".

"Og i morgen skal vi pynte juletræ og alting for i morgen er det juleaften. Er det ikke spændende?"

"Vi vil gerne blive til i morgen, men vi tager hjem og holder juleaften" skynder Fem sig at sige. Nina ser lidt ked ud af det, men drengen siger "Det kan du da godt forstå, Nina, du vil da også helst være hjemme hos mor og far juleaften".

Den aften putter pigen nisserne i dukkesengen. Hun spørger om de vil låne en dukkenatkjole, men det siger Fem meget bestemt nej til, og Fire mener også, at hun sover bedst i sit eget tøj.

Da de er kommet til ro, hvisker Fire "Kan du se Fem, det her er den rigtige slags mennesker. Med glade ansigter og lys i øjnene. Jeg tror jeg har fundet ud af det. Rigtige julemennesker er børn."

24. december

Den 24 december er årets vigtigste dag for både nisser og børn. Og den længste. Allerede inden det er blevet rigtigt lyst er både nisser og børn på benene, og de kan næsten ikke vente med at komme i gang med juleforberedelserne.

"I kan sidde i min lomme, mens vi henter juletræet ind" siger Nina, og bagefter kan I sidde i vindueskarmen og kigge på. Der står så mange andre juleting, så der er ingen, der lægger mærke til jer".

Hele familien hjælpes ad med at hente træet ind ude fra haven, og børnenes far sætter det på fod, mens de andre står og siger, at det er det smukkeste træ, de nogensinde har haft.

Så leger børnene og nisserne og hunden igen lidt ude i haven, og det er godt at nisserne er der, for børnene har svært ved at få tiden til at gå, og det er godt at børnene er der, for nisserne har også svært ved at få tiden til at gå.

Da de har spist frokost, får børnene endelig lov til at hente kassen med julepynt frem, men inden de begynder at pynte træet sætter Nina nisserne i vindueskarmen mellem en snemand og et rensdyr, så de kan kigge på. Fem hilser pænt på rensdyret, og spørger, hvor det kommer fra, men Fire siger: "det er af træ dit fjols", og så siger Fem ikke noget i temmelig lang tid.

Mens børnene finder julepynten frem og hænger det på træet, sidder nisserne med store runde øjne. Aldrig har de set noget så fint. Det er endnu finere end bondekonens julepynt, og de har aldrig før set et helt træ blive pyntet.

Til sidst sætter børnenes far lys på træet, men han siger, at det må først tændes i aften. Så spørger børnene om de godt må hente gaverne og lægge dem under træet, og moren siger at det må de godt, men de må ikke kigge på mærkesedlerne eller føle på pakkerne.

Børnene gør nu begge dele, men da pakkerne også er kommet på plads, er juletræet det smukkeste syn man kan forestille sig.

"Jeg synes, at vi skal synge lidt, inden vi skal spise" siger børnenes mor "så går tiden så dejligt hurtigt".

Og så sætter de sig ved træet og synger de dejligste sange om jul og vinter og sne. Og da de synger den om den lille nisse der rejste, synger Fire og Fem lige så stille med ovre i deres vindueskarm.

Lidt efter går familien ind for at klæde sig pænt på, inden de skal spise julemiddag.

"Nu vil jeg gerne hjem", siger Fem lige så stille "Det vil jeg også" siger Fire, "kom vi går". Og så lister de sig stille ud af det åbne køkkenvindue, vinker farvel til hunden og hopper ud i haven.

De kravler helt op på snenissens hue og Fire stikker fløjten i munden og giver et ordentligt pift.

Tre gange pifter hun, og pludselig står gåsen der, lige ved siden af dem.

"Vi vil gerne hjem nu" siger Fire. "Det er orden" siger gåsen. "Kender du vejen?" spørger Fem. "Ja det tror jeg nok" siger gåsen. "Bor I ikke i den lille lysning med det tætte krat og de store sten, lige ved en lille sø?". "Joh, siger Fem" "Det er lige præcis der". "Ja jeg mente jo nok, at jeg havde set nisser der, når jeg fløj forbi", siger Gåsen. "Men lad os nu komme afsted. Heldigvis er der måneskin så vi kan se hvor vi flyver".

Og så flyver de højt op over byen, hvor de kan høre den gule hund gø, og forbi kusinen som står og vinker. De flyver hen over markerne og pludselig kan de se gården under sig, og Fem synes bestemt at han kan høre kørerne synge "Glade Jul" dernede. Og det er også som om der lugter lidt af gris. På en hyggelig måde.

"Nu sidder Gårdnisserne nok og læser digte" siger Fire. "Ja og hunden og katten spiser julemad. Og bondemanden og bondekonen er sikkert allerede faldet i søvn" siger Fem. De flyver videre hen over markerne og kan se åen som glitrer i månelysen. "Ænderne sidder garanteret og kysser hinanden" fniser Fire, "Og den venlige hare sidder og hygger sig med familien", fortsætter Fem. De passerer kæmpehøjen og kan se, at der er lys derinde. "Kæmpenissen har sikkert besøg af pindsvinet", siger Fire, "og de spiser sikkert, så de er ved at revne". Og så griner de lidt begge to. "Men høgen er forhåbentlig på familiebesøg langt væk" siger Fem, "kan du huske hvordan du ordnede den, Fire?".

"Muldvarpene holder nok jul sammen" siger Fire, da de flyver forbi stedet med muldvarpeskuddene, det var godt, at de fandt hinanden".

"Hør rågerne" siger Fem lidt efter. "De holder nok stadig møde om, hvad de skal spise i aften". Og så griner de lidt igen. Da de er fløjet hen over trætoppene et stykke tid siger Fem: "Mon de rare egerne hygger sig i aften?" – "Ja rare og rare", siger Fire, "han var da en værre hidsigprop". "Ja, men Egermor var sød" siger Fem "jeg håber .at hun snart selv får nogen unger". "Men du klarede ræven" siger Fire,

"den klarede du godt, Fem". "Ja det gjorde jeg vist" siger Fem lidt stolt.

Nu kan de kende skoven. De er ikke langt hjemme fra. "Men musene ", siger Fem, vi var aldrig kommet af sted, hvis ikke musene havde vist os vej til at begynde med". "Nej, det er rigtig" siger Fire. "Mon de også holder stor julefest. Gad vist om de synger den der sang, der ender med at alle musene bliver ædt".

Nu er de næsten hjemme. Gåsen flyver hen over den lille lysning med det tætte krat, laver en elegant vending ude over søen og lander ganske tæt ved nissebørnenes hjem.

De kravler ned, lidt stive af at have siddet stille så længe. "Har du posen med ris til Nisseemor?" spørger Fire , "Ja" siger Fem, han har ikke sluppet den på hele turen.

"Tak for turen, gås" siger Fire. Her er fløjten. Jeg hænger den lige om halsen på dig". "Ja tak for turen gås", siger Fem også.

"Selv tak, og god jul. Hils familien" siger gåsen og med et elegant sving er den oppe i luften og forsvinder bag trætoppene.

"Så er vi hjemme Fem", siger Fire "og vi nåede det til juleaften" .

De går langsomt hen til nissehuset. De standser et øjeblik uden for og kigger ind af vinduet. Midt i stuen er grangrenen blevet sat op, pyntet med kogler og bær, og der ligger huer og træsko og sokker under den. Og rundt om bordet sidder nisserne med hver sin grødskål. Fire og Fem kan se at der er to tomme pladser mellem Tre og Seks.

"De venter på os" siger Fire. "Ja" siger Fem bare. Så begynder Fire at skubbe døren op, men lige inden de går ind tage Fem fat i Fires hånd

"Fire", siger han "tror du, at der er nogen der vil tro på os, når vi fortæller om alt det vi har oplevet og om at vi har fundet mennesker?" Fire tænker sig lidt om. "Næh", siger hun så, "Næh det gør de nok ikke. Men vi to, Fem" fortsætter hun og giver hans hånd et lille klem, "vi to, vi ved at det er sandt".

